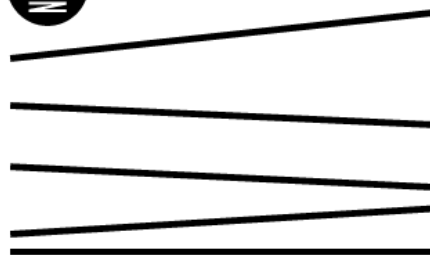

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

efter J. H. Rosnys franske Oversættelse ved
Peter Nansen.

Titel | Title:

Duftende Vaar : koreansk Roman

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Kgl. Hofmusikhandel, 1895

Fysiske størrelse | Physical extent:

147 s. :

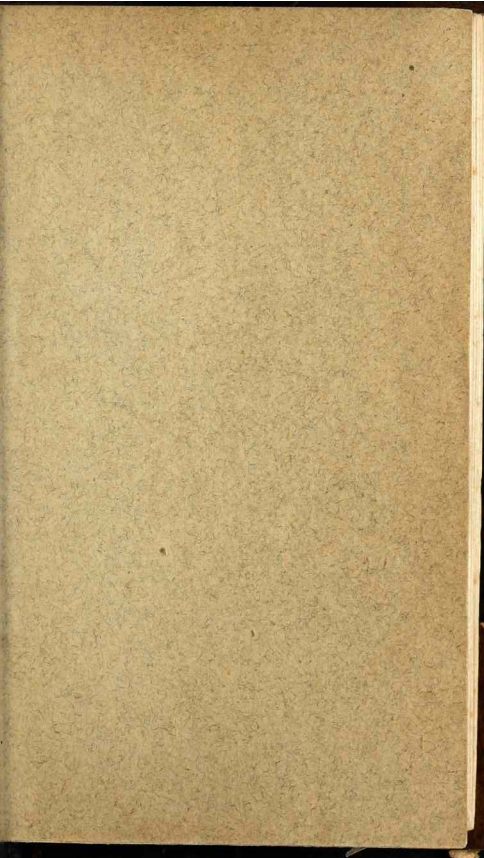
DK

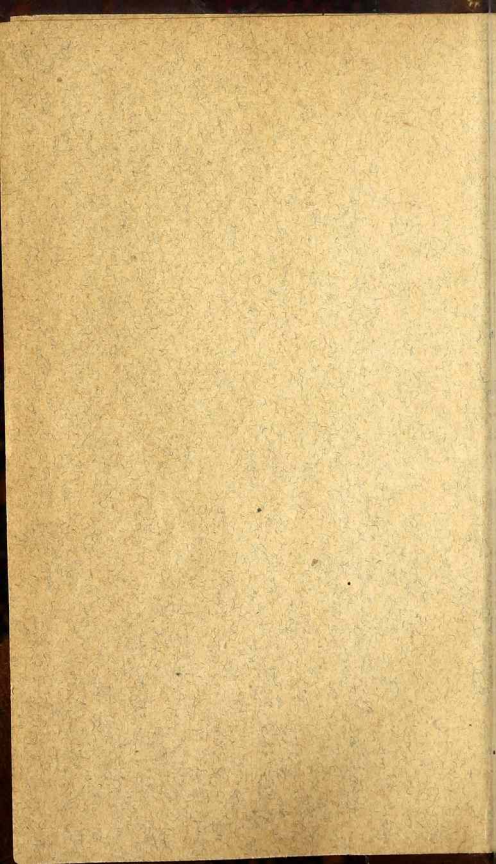
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

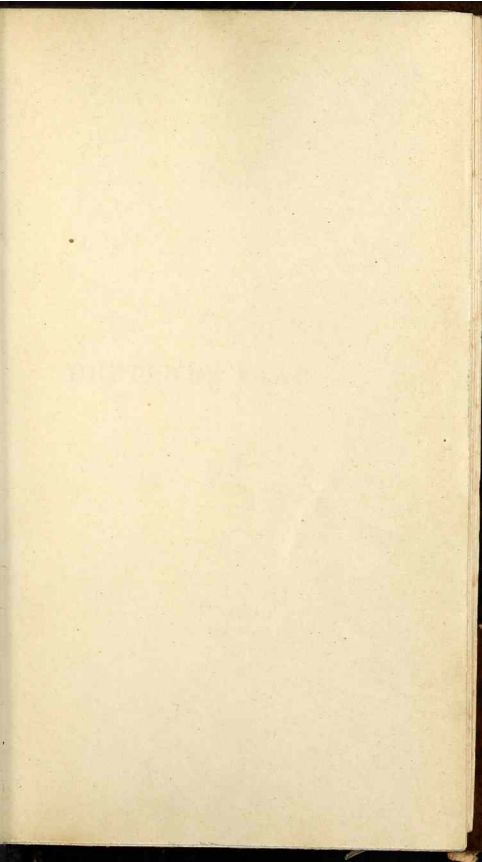
UK

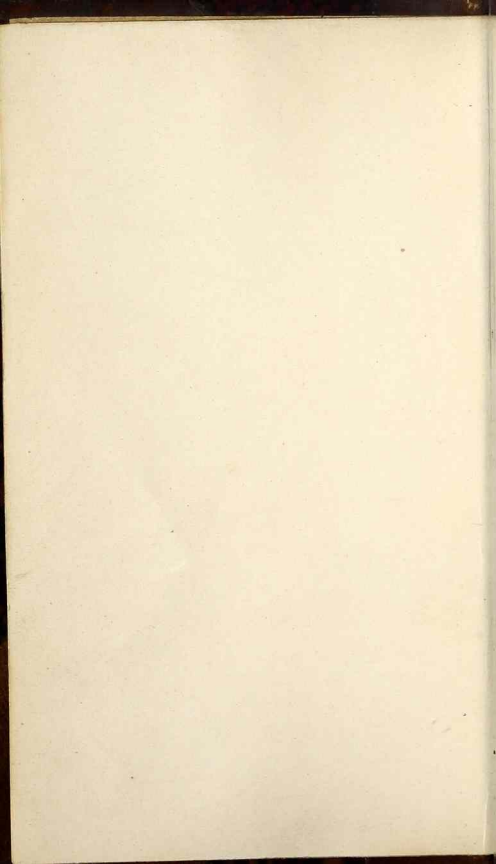
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

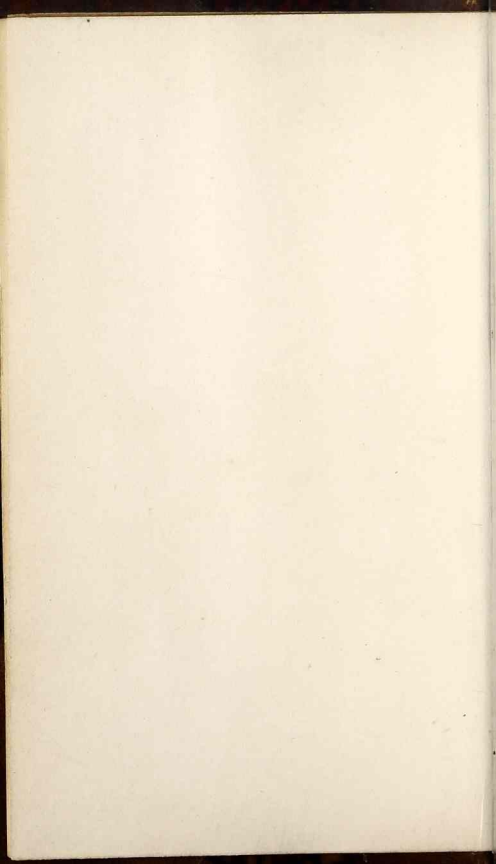

DUFTENDE VAAR

DUFTENDE VAAR

KOREANSK ROMAN

EFTER J. H. ROSNYS FRANSKE OVERSÆTTELSE

VED

PETER NANSEN

KJØBENHAVN

KGL. HOFMUSIKHANDEL

(HENRIK HENNINGS'S EFTERFØLGER)

AKTIESELSKAB

1895

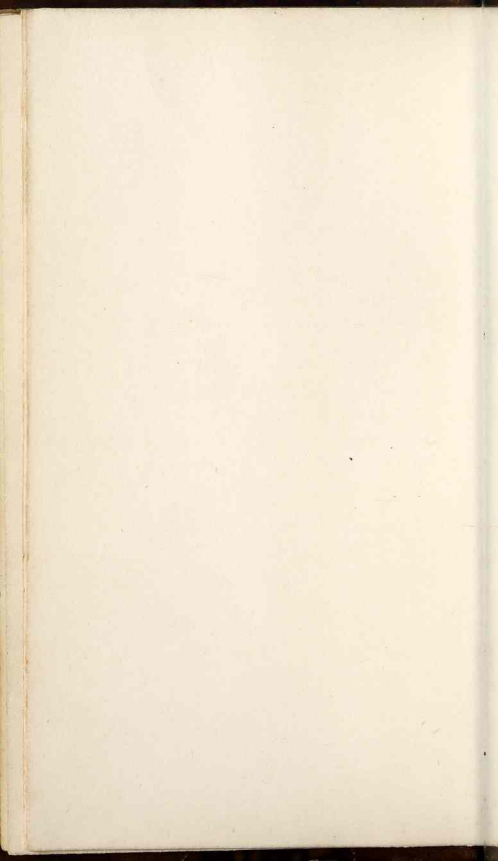

KØBENHAVN. — GRÆBES BOGTRYKKER

Den bekendte franske Forfatter J. H. Rosny oplyser i en Fortale til den franske Udgave af Duftende Vaar, at han har foretaget sin Oversættelse efter en koreansk Tekst med Bistand af en oplyst og fornem Koreaner, Hong-Tjong-U, der har opholdt sig i Frankrig.

Der var en Gang i Provinsen Tjien-lato, i Byen Nam-Hiong, en Mandarin ved Navn I-Teung, som havde en Søn, I-Toreng, der var seksten Aar gammel. I-Toreng var en af de lærdeste unge Mænd i Landet og daglig forfremmedes han i Kundskaber.

En Morgen var det et dejligt Vejr. Solen skinnede, Vinden hviskede sagte i Træernes Blade, hvis Skygger skælvede paa Jorden, Fuglene flagrede mellem Kvistene, kaldte paa hverandre og sang i Kor paa Grenene; Piletræerne dyppede deres Grene i Vandet som for at fiske, Sommerfuglene fløj fra Blomst til Blomst, og l-Toreng, som saa alt dette, kaldte paa sin Hushovmester og sagde:

„Hvor vidunderlig Naturen er, jeg kan ikke udholde at arbejde, naar jeg ser den saa skøn, og naar jeg tænker paa, at selv den, som levede til Livets Grænse, ja et helt Aarhundrede, kun levede seks og tredive Tusinde Dage, viede til Bedrøvelse, Fat-

tigdom og Sygdom. Ak! vilde det ikke være bedre at leve blot nogle faa fuldkomment lykkelige Dage. Hvorfor altid arbejde, altid studere! Vejret er saa smukt, jeg vil gaa mig en Tur. Siig mig det Sted her i Byen, som jeg helst bør besøge.“

Hushovmesteren raadede ham at gaa til Kuang-hoa-lu, som ligger paa en Bro, og hvorfra der er en vid Udsigt over Bjærgene og Floden.

„Det vil jeg se,“ svarede I-Toreng; „før mig derhen.“

Hushovmesteren gjorde, som han befalede. Snart kom de til Broen og traadte ind i Kuang-hoa-lu-Paladset og I-Toreng spadserede rundt paa Terrasserne, mens han beundrende nød Ud-

sigten. Længe forfriskede han sit Hjærte med Synet af Bjærgene, de skydækkede Toppe og Dalene, hvor Taagen slumrede. Derpaa takkede han sin Hushovmester, fordi han havde vist ham saa smukke Ting, og, fornøjet over at blive rost, spøgede Hushovmesteren og sagde, at her vilde det være godt at leve for en Eneboer.

„Det er sandt,“ sagde I-Toreng, „her er skønt at være; hvorfor har I dog ikke tidligere ført mig til dette fortryllende Sted, at jeg kunde udhvile mig dér efter mit strænge Arbejde?“

„Jeg frygtede Eders Fader,“ svarede Hushovmesteren.

I-Toreng bød ham at tie og at fjærne sig:

„Det er godt, lad mig være ene, gaa lidt bort og mor Jer for Jer selv; min Fader vil ikke skænde paa Jer, fordi I har skaffet mig en Adspredelse.“

Men, da han nu atter gav sig til at betragte Bjærgene, saå han en ung Pige, der gyngede mellem Grenene paa et Træ. Og han kaldte Hushovmesteren tilbage:

„Hvad er dette?“ spurgte han, pegende paa den unge Pige.

Forskrækket og ked over Æventyret gav Hushovmesteren sig Mine af intet at se.

„Hvorledes? Opdager Eders Øjne intet dér nede?“ — sagde I-Torenig i Vrede.

„Det er en Dame, som gynger,“ svarede nu Hushovmesteren.

„Hvorfor sagde I mig ikke straks det?“ spurgte I-Toreng.

„Hvis I straks havde spurgt mig, om det var en Dame, vilde jeg have svaret Jer, at det var en Dame. Nu spurgte I mig ikke derom, og jeg troede, at I havde opdaget noget andet. Men hvis Eders Fader faar at vide, at jeg har ført Eder hid og at I har moret Jer med at betragte saadanne Ting, vil han vredes paa mig.“

„Hvorfor skulde min Fader skænde paa Jer, fordi I en eneste Dag har ført mig, der ellers maa arbejde hver Dag, ud i Byens Lysthave? Lad os i øvrigt ikke tale mere om min Fader, men siig mig, om den unge Kvinde,

som gynger hist nede, er en gift Kone eller en Jomfru.“

„Det er en Jomfru,“ svarede Hushovmesteren.

„Er det en adelig Pige eller en Pige af Folket?“ spurgte I-Toreng.

Hushovmesteren svarede, at det var en Pige af Folket ved Navn Tchun-Hiang (duftende Vaar).

„Vil I,“ sagde derefter I-Toreng, „bede denne unge Pige komme hid?“

Hushovmesteren indvendte, at Sagen frembød den største Vanskelighed. Herover forundrede I-Toreng sig højlig; thi han var fast overtydet om, at det tværtimod maatte være den simpleste Sag i Verden at faa en ung Pige af Folket til at komme til ham.

Nu holdt Hushovmesteren en Lovtale over den unge Piges Kyskhed og ophøjede Dyd, sigende, at det ikke vilde være let at overtale hende til at søge en ung Mands Selskab.

„Hvorledes skal jeg da bære mig ad,“ udbød I-Toreng, „for at faa den Fornøjelse at tale nogle Minutter med hende?“

„Hvis I sætter saamegen Pris paa at gøre hendes Bekendtskab,“ sagde Hushovmesteren, „kan jeg angive Jer et godt Middel.“

„Hvorledes vil I bære Jer ad?“ spurgte I-Toreng ivrigt.

„Jeg vil bede Eders Fader om Tilladelse,“ svarede Hushovmesteren.

„Min Fader!“ udraabte I-Toreng forfærdet, „hvad er det dog,

I siger? Vær mig ikke imod, jeg beder Jer, og tal ikke til min Fader om dette. I vilde gøre stor Uret imod mig. Jeg vil ordne denne Sag ved Jeres Hjælp alene.“

„Hvorfor ikke søge Bistand hos Eders Fader?“ svarede Hushovmesteren. „Intet vilde være ham lettere end at lade den unge Pige kalde til sig, medens jeg, trods al min gode Vilje, ikke kan tilfredsstille Eder.“

„Find paa et andet Middel,“ sagde I-Toreng; „jeg ønsker, at min Fader ikke skal blandes ind i alt dette.“

„Meget vel; men skal I anvende et andet Middel, vil det koste Eder mange Penge.“

„Jeg betaler, saameget det skal være.“

„Men,“ indvendte den snu Hushovmester, „hvis Eders Sind er optaget af den unge Pige, vil I tænke mindre paa Eders Studier, og hvis Eders Fader erfarer, at jeg har draget Eder bort fra Arbejdet ved at føre Eder til denne Lysthave, vil han benytte sin Magt som Mandarin og lade mig sætte under Anklage.“

Ved disse Ord faldt I-Toreng i stor Fortvivlelse.

„Ak!“ sagde han, „hvad skal jeg dog gøre?“

Nogle Minutter stod han i dybe Overvejelser, saa sagde han:

„Jeg vil altsaa give Jer mange Penge, men min Fader maa intet vide om Sagen.“

„Hvorfor gaar I forresten ikke ned til det Sted, hvor den unge

Pige gynger?“ fristede Hushovmesteren ham.

„Jeg vil gøre det,“ udbød I-Toreng.

De gik begge ned. Da de var i Nærheden af Gyngen, betragtede I-Toreng opmærksomt den unge Pige. Hun var meget smuk; hendes sorte Haar, som Vinden løsnede, faldt ned om hendes Ansigt, og den unge Mand syntes, hun lignede Maanen, naar den kigger frem mellem to Skyer.

„Hvor hun er smuk!“ tænkte I-Toreng.

Et Smil aabnede Pigens Læber, hendes Mund var som den halvt udsprungne Aakande paa Søen, og, stadig gyngende, fo'r hun gennem Rummet som en flyvende

Svale. Med Spidsen af sin skælm-ske Fod stødte hun de hindrende Grene til Side, saa en Regn af Blade dryssede ned. Hendes hvide Hænder holdt med nydelige lange Fingre om Tøvene. Hendes spinkle og bløde Skikkelse svajede som et Piletræ i Blæst.

Blændet af dette Syn og ganske overvældet af Beundring kastede I-Toreng sig i dyb Fortvivlelse paa Jorden. Forskrækket løftede Hushovmesteren ham op:

„Hvad gør I dog?“ udbrød han. „Hvis I straks tager saadan paa Veje, kan jeg frygte alt af Eders Fader og han vil sikkert straffe mig. Berolige Jer nu og gaa hjem, vi skal da siden finde et Middel til at tilfredsstille Eder; tab blot

ikke øjeblikkelig saa aldeles Fatningen.“

„I har Ret,“ svarede I-Toreng; „men betænk, at Livet er ubestændigt, at vi er lykkelige idag, ulykkelige imorgen. Hvem véd, om jeg ikke imorgen er død, og hvorfor skulde jeg da ikke benytte den Lejlighed, som frembyder sig for mig, til at tale til denne unge Pige?“

„Hvis I tænker saaledes, da gør, som I finder for godt,“ sagde Hushovmesteren.

Men i det samme steg den unge Pige, forvirret over at blive betragtet, ned fra Gyngen, løftede sin Kjole op og trippede muntert hjemefter. Hendes smaa Fødder flyttede sig ikke synderligt hurtigere end Skildpadden paa San-

det, men af og til stod hun helt stille og samlede Sten, som hun kastede op i Træerne for at faa Fuglene til at flyve.

I-Toreng betragtede hende i sti-

gende Sinds-

bevægelse,

fortvivlet

over at se

hende gaa

bort. Hus-

hovmesteren

tilskyndede

ham nu til at begive

sig hjem, sigende, at

det var bedre at lade

det blive herved, for at hans

Fader ikke skulde faa noget at

vide, men at han nok skulde finde

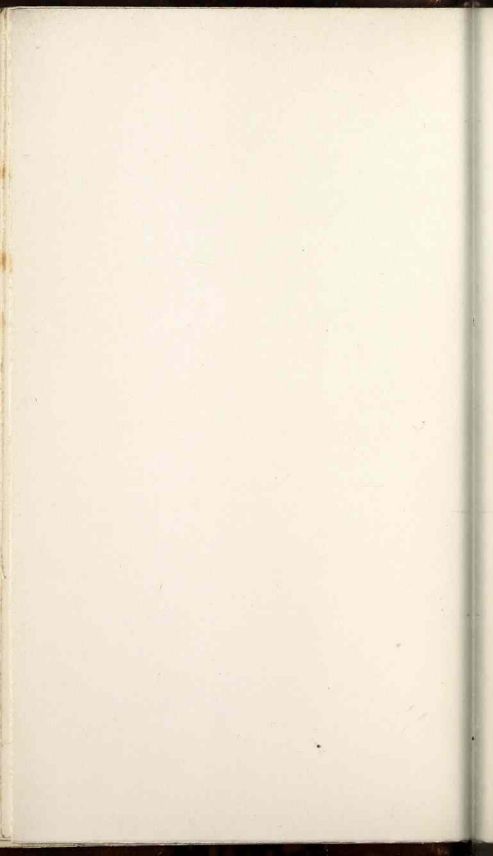
paa Raad til at skaffe ham et

Møde med hende en anden Dag.

... Hun fo'r gennem
Rummet som en fly-
vende Svale ...

„Ja, I har Ret. Det er umuligt at blive længer,“ stammede I-Toreng.

Og han vendte hjem som en beruset Mand. Han gik straks ind at hilse paa sine Forældre og spiste med dem. De spurgte ham, om han havde moret sig godt.

„Ja, kære Fader, jeg har set noget fortryllende,“ udbød I-Toreng, „ak, jeg har set den yndige Tchun-Hiang*.“

„Hvad er det, Du siger?“ spurgte Faderen.

Forskrækket over sin Fortalelse svarede I-Toreng:

„Jeg mener, kære Fader, at

---

* Man huske, at Tchun-Hiang betyder duftende Vaar. O. A.

Blomsterne udaandede den dejligste Vaarduft.“

Maaltidet gik til Ende i Tavshed, og I-Toreng vendte tilbage til sit Kammer, tændte et Lys og aabnede en Bog; men Ordene forvirredes for hans Øjne og overalt saá de Tchun-Hiangs Navn eller hendes kære Billede, saadan som hun sad i Gyngen og i de forskellige Stillinger, hvori han havde iagttaget hende. Ude af Stand til at komme bort herfra kaldte han paa sin Hushovmester.

„Naa!“ sagde han, „har I saa fundet paa et Middel?“

„Jeg vil tænke derover hele Natten,“ svarede Hushovmesteren, „og imorgen tidlig skal jeg fortælle Jer, hvad jeg har hittet paa. Men, Herre, I maa endelig

bevare Eders Sindsro, læs flittigt iaften, som I plejer, eller gaa til Sengs og sov fredeligt.“

„Jeg takker Jer,“ sagde I-To-reng, „og, nu da I har givet mig Haab, vil mit Sind være roligt og jeg vil sove godt.“

Men da Hushovmesteren havde ønsket Godnat, trak han sig tilbage og sagde til sig selv:

„Her er en god Lejlighed til at tjene Penge. Men det vil blive vanskeligt!“

Han stod nogen Tid raadvild i dybe Tanker, da pludselig udbrød han:

„Oho! Nu har jeg det. Jeg vil betale en gammel Kone, for at hun skal gaa til Tchun-Hiang og bede hende spadserere med hende paa et aftalt Sted, derpaa vil jeg

sige til I-Toreng, at han skal forklæde sig som Kvinde, og jeg vil føre ham til det samme Sted; saaledes kan han komme til at tale med den unge Pige. Og nu ikke mere herom, nu vil jeg sove!“

Da Hushovmesteren var gaaet, aabnede I-Toreng Vinduet og stirrede ud; thi han kunde ikke sove, fordi hans Hjærte var fuldt af Mindet om den smukke unge Pige. Himlen var klar, hist og her skinner en Stjerne. Ravnene fløj mod Syd, Vinden susede mellem Bambusrørene, saa de stødte mod hverandre: Fuglene vaagnede, kunde ikke sove for Støjen og fløj langt bort. Fiskene sov i Skyggen af Grenene, der bøjede sig ud over Dammen. Synet af disse Ting bevægede I-Toreng, og

han tænkte endnu mere paa den Elskede.

„Umuligt at udholde dette længer,“ sagde han, „jeg vil lukke Vinduet og forsøge at sove.“

Han lagde sig paa sit Leje, men fandt ikke Ro, vendte sig fra den ene Side til den anden og kunde slet ikke faa Øjnene rigtigt lukkede til. Efter saaledes længe at have ligget vaagen, slumrede han omsider ind og drømte, at han spadserede i Kuang-hoa-lu, at han atter saá Tchun-Hiang gynges i Træerne, at han gik ned til hende og at hun vandrede hjemefter, munter og skælmsk; han fulgte efter hende, han sagde hende meget artige Ting, men hun svarede ham ikke,. „Ak! er da hendes

Hjærte saa haardt som Sten og Jærn?“ tænkte han. „Hvorledes skal det lykkes mig at røre hende?“ Dog end mere tiltrukken af hendes Tavshed bønfuldt han hende om at sige ham et eneste lille Ord, blot for at han kunde høre Lyden af hendes Stemme.

Hun svarede ham, at det ikke ansaas for passende for Kvinder at være sammen med Mænd; at han, ved at træde ind i hendes Værelse, begik en Uhøflighed, og at det var derfor, hun ikke svarede ham.

Ganske skamfuld kunde I-Torng ingen Ord finde, og i sin Angst vaagnede han:

„Min Hushovmester har talt sandt,“ tænkte han; „denne unge

Pige er meget dydig, og det vil blive vanskeligt at nærme sig hende. Men lykkelig den, som ægter hende, hun vilde være ham tro. Hvilken Lykke, om jeg kunde gøre hende til min Hustru!“

Og Natten syntes ham uendelig, mens han ventede. Morgenens oprandt. Da kaldte I-Toreng paa sin Hushovmester.

„Naa,“ sagde han, „har I søgt en Udvej?“

„Ja, jeg har søgt, og skønt det er meget vanskeligt, har jeg fundet en. Jeg vil opspore en gammel Kone her i Kvarteret og sende hende til Tchun-Hiang for at bede hende gaa med at spadserere i Kuang-hoa-lu.“

„Og saa?“ spurgte I-Toreng.

„Saa,“ svarede Hushovmesteren,

„skal I iføre Eder Kvindeklæder og gaa at møde den unge Pige i Kuang-hoa-lu.“

„Det er godt,“ sagde I-Toreng, „jeg vil adlyde Jer.“

„Men,“ bemærkede Hushovmesteren listeligt, „jeg bliver nødt at give den gamle Kone Penge.“

„Visselig,“ svarede I-Toreng. „vil jeg betale alt, hvad der behøves. Hvor meget ønsker I? Tal, jeg vil give Jer det ... Se her er fyrretyve Tusind *Pun**, tag dem med Jer, anvend dem, som I finder for godt, og skriv Eders Udgifter op.“

Hushovmesteren samtykkede, gik meget fornøjet sin Vej og gav

---

*Pun en Kobbermønt, omtrent svarende til en Øre.

sig straks ifærd med at opsøge en gammel Kone. Da han havde fundet hende, sagde han til hende:

„Jeg har Brug for Jer til at bringe et Møde istand mellem I-Toreng og Tchun-Hiang.“

Konen svarede:

„Jeg er til Tjeneste, men Tchun-Hiang er dydig, og hvis hendes Forældre faar at vide, at jeg har bragt deres Datter paa gale Veje, frygter jeg deres Hævn.“

„Frygt intet,“ sagde Hushovmesteren, „vi vil holde denne Sag hemmelig, og Forældrene vil aldrig faa noget at vide derom.“

„Jeg er beredt at tjene Eder, men hvorledes?“

„Jeg skal fortælle Jer det. I skal gaa til Tchun-Hiang og bede

hende spadserere med Jer i Kuang-hoa-lu.“

„Og hvorledes skal I-Toreng da komme i Samtale med hende?“

„Jeg har tænkt, at I-Toreng skulde iføre sig Kvindeklæder og at han saaledes forklædt skulde gaa til Kuang-hoa-lu og træffe Tehun-Hiang. Det bliver da Eders Sag at give dem Lejlighed til et Øjeblikks uforstyrret Samtale, hvilket I kan gøre ved at lade, som om noget andet optager Jer, og desformedelst fjerne Jer lidt.“

„Top!“ sagde den gamle Kone; „men hvormeget vil I give mig for det?“

„Saameget som I forlanger.“

„I maa jo nemlig huske paa,“ fortsatte hun, „at, hvis Forældrene

kommer under Vejr med Historien, bliver jeg sat under Anklage. Jeg maa derfor have en klækkelig Betaling.“

„Det, forstaar sig,“ sagde Hushovmesteren. „Dog maa I vide, at, anklages I, skal Dommen afsiges af I-Torengs Fader, og følgende bliver Straffen ikke slem.“

„Hvis det forholder sig saa, vil vil jeg forsøge; men nu gælder det, om den unge Pige gaar ind paa at spadserie med mig. Jeg vil straks spørge hende.“

Hun begav sig derpaa til Tchun-Hiang, der sad og studerede. Den unge Pige modtog hende høfligt og rakte hende Haanden.

„I sidder nok altid og studerer?“ spurgte den gamle Kone.

„Ja,“ svarede Tchun-Hiang,

„Jeg studerer meget; hvad skal jeg tage mig for? Jeg kan ikke gaa ud alene; følgelig er jeg nødt til at arbejde for at adsprede mig.“

„Finder I den Bog dér meget interessant?“ spurgte den gamle Kone.

„Ja, jeg finder den overordenlig interessant og jeg holder meget af den.“

„Hvad hedder den?“

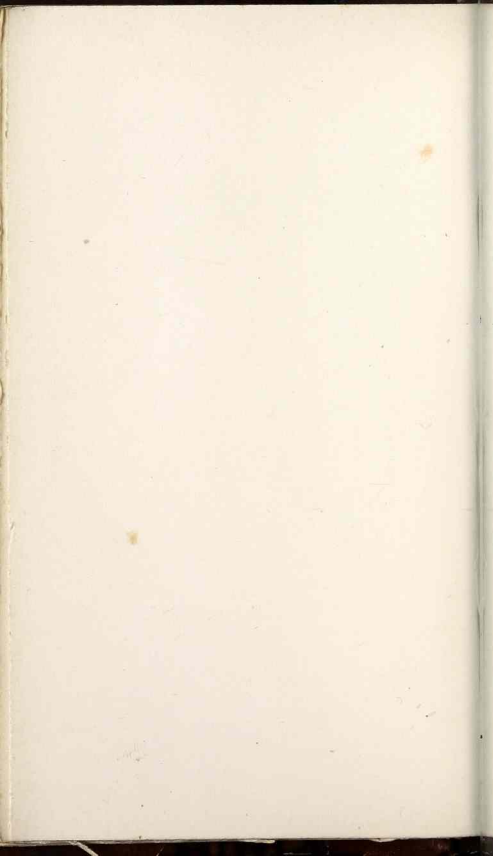
„Det er Filosofen Konfucius' Bog,“ svarede Tchun-Hyang.

Den gamle Kone forstod, at denne unge Pige, som holdt saa meget af Konfucius' Filosofi, maatte være usædvanlig dydig og derfor vanskelig at forføre, thi Filosofien indprænter Frygt for al Fornøjelse.

... Og gav sig straks
ifærd med at opsøge
en gammel Kone ...

„Jeg maa nok bruge List for at faa hende til at følge med mig,“ tænkte hun. Og højt sagde hun til Tchun-Hiang:

„Ak ja! jeg holder ogsaa meget af Konfucius' Bog og af Læsning i det hele taget; men altid at studere volder stor Træthed; derfor tager jeg ogsaa ofte min Bog med mig og søger Forfriskelse ved en Spadseretur i Skoven. Idag var Vejret smukt, jeg gik ud paa Landet og jeg gjorde et Digt, som jeg vil skrive op til Jer, her er det:

„Jeg vandrede paa en Vej,
nær Bjærget; — jeg saá et
smukt blomstrende Ferskentræ;
— Vinden ruskede hidsigt i dets
Grene, — og som en duftende
Sne dryssede de hvide Blom-

sterblade ned; — og de flagrede i Luften som Sommerfugle med kolde Hjærter; — jeg saá ogsaa Piletræerne, hvis dunede Blomster varmede Hjærtet i de smaa Fugle, som sang mellem Kvistene; — og jeg sagde til mig selv: vi er ligesom disse Blomster, vi falmer og visner, — visner for evigt, uden, som de, at kunne blomstre op i den kommende Vaar.“

Tchun-Hiang lyttede tankefuld til disse Ord, og pludselig lukkede hun sin Bog i.

„Det er sandt,“ udbrød hun, „hvad I siger i dette Digt. Desværre kan jeg ikke gaa ud alene; dog jeg føler mig meget træt: vil I hente mig imorgen? jeg vil da følge med Jer ud at spadserere.“

Herpaa gik den gamle Kone villigt ind og spurgte, til hvilken Tid hun skulde komme.

„Kom imorgen Eftermiddag Klokken halvto, og jeg skal være beredt.“

„Jeg skal komme,“ sagde den gamle Kone. — „Paa Gensyn.“

Hun tog Afsked, gik til Hushovmesteren og sagde:

„Sagen er afgjort, imorgen spadserer jeg med Tchun-Hiang.“

„Meget godt, jeg er tilfreds med Jer,“ sagde Hushovmesteren; „glem nu ikke, at det er til Kuang-hoa-lu, at I skal føre hende.“

„I kan stole paa mig.“

Derpaa skiltes de, og den gamle Kone gik hjem. Men den næste Morgen ilede Hushovmesteren til I-Toreng og sagde:

„Alt er i Orden. I har nu kun at ombytte Eders Dragt med en Kvindedragt og i Eftermiddag begive Eder til Kuang-hoa-lu. Men vogt vel paa, hvad I gør, thi den unge Pige er meget dydig og vilde aldrig i Livet tillade en uhøvisk Gebærde.“

„Jeg véd det, jeg véd det,“ sagde I-Toreng.

Hushovmesteren bød da sin Herre Farvel, idet han ønskede ham en god Spadseretur. Men ufortøvet gik I-Toreng at aflægge sine Forældre Besøg og bede dem om Tilladelse til at spadserere i Kuang-hoa-lu. De tilstod ham villigt hans Begæring og lagde ham paa Sinde at more sig godt I-Toreng hilste dem ærbødigt og gik.

Henrykt bragte han sine Kvindeklæder til Kuang-hoa-lu. I et nærliggende Værtshus klædte han sig om, og da det var gjort, betragtede han sig i et Spejl; han syntes, han saá rigtig godt ud, og følte sig overbevist om, at Ingen vilde genkende ham. Derpaa tænkte han, at det ikke vilde være klogt straks at begive sig ind i Kuang-hoa-lu, thi han frygtede at skræmme Tehun-Hiang; han vilde hellere først gaa hen til Bjærget at plukke Blomster og fange Sommerfugle, kort sagt, more sig, saa godt han kunde, indtil han fandt Øjeblikket belejligt til at træde ind i Paladset. En sidste Gang undersøgte han sig i Spejlet, var tilfreds med sit Værk og vandrede hen til Bjær-

get, hvor han, som han havde bestemt, tilbragte nogen Tid med at plukke Blomster, jage Sommerfugle og plyndre Piletræernes Grene for deres Blade, som han strøede ud paa Vandet for at hidlokke Fiskene. Det lykkedes ham ved disse Lege at tildrage sig Tchun-Hiangs Opmærksomhed. Hun kaldte paa den gamle Kone og spurgte hende:

„Kender I den unge Pige, som leger dernede?“

„Hvor?“ spurgte den gamle Kone og lod som intet.

„Kan I dog ikke se?“

„Aa jo, nu ser jeg, men det er lidt langt borte, jeg kan kun akkurat skimte hende.“

„Det er ogsaa sandt, i Jeres Alder ser man ikke saa langt som

jeg. Den unge Pige har et be-
daarende Ansigt og hun er saa
prægtigt klædt, at hun umuligt
kan være herfra Byen, hvor vi
alle er fattige Folk.“

„Er hun virkelig saa smuk?
Lad os gaa lidt nærmere, for at
jeg ogsaa kan se.“

De steg ned paa Broen, og den
gamle Kone bad Tchun-Hiang
om at vente paa hende dér.

„Jeg vil,“ sagde hun, „gaa helt
hen til den unge Pige, jeg vil
nøje iagttage hende og jeg vil
komme tilbage og fortælle Eder,
hvad jeg har set.“

„Ja, gør det,“ sagde Tchun-
Hiang, „thi jeg er nysgærrig.“

„Den gamle Kone fjærnede sig,
gik hen til I-Toreng og kom lidt
efter tilbage.

„Sandelig, I har Ret, den unge Pige er ikke herfra. Jeg tror, at det er Mandarinens Datter.“

Tchun-Hiang betragtede I-To-reng og erklærede, at den unge Pige virkelig legede med en af Adel præget Ynde:

„Hendes Ansigt er skønt som Maanen, naar den stiger op i Øst mellem Bjærgene,“ tænkte Tchun-Hiang. „Ak! om det havde været en ung Mand, hvor gjerne vilde jeg ikke haft ham til Brudgom.“

Derpaa sagde hun, henvendt til den gamle Kone:

„Det maa være meget kedeligt for hende at lege saa alene, fremmed som hun er.“

„Hvilket godt Hjærte I har,“ sagde den gamle Kone. „Ønsker

I, at vi skal kalde paa hende; kommer hun, da er det jo vel, og, siger hun nej, har vi dog gjort, hvad vi kunde.“

„Det vilde ikke være høfligt,“ sagde Tcbun-Hiang, „at kalde op til os en fremmed Dame, som er saa fornem og sletikke kender os. Lad hellere os gaa hen til hende.“

Henrykt over det heldige Udfald af sin List bifaldt den gamle Kone denne Høflighed.

De begav sig altsaa henimod I-Toreng. Men da denne pludselig saá den gamle Kone og den unge Pige staa ved Siden af ham, syntes han overrasket og hilste dem høfligt.

„Vi var inde i Kuang-hoa-lu for at more os,“ sagde den gamle

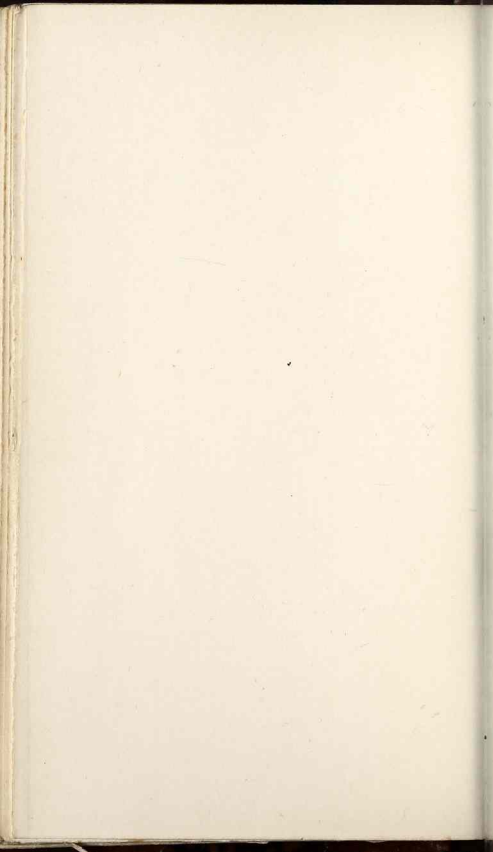
Kone, „da vi opdagede Eder legende her ganske alene, og vi talte om, at det vilde være os meget behageligt at kunne holde Eder med Selskab.“

I-Toreng var ude af sig selv af Glæde. I Forening vendte de alle tre tilbage til Kuang-hoa-lu. Der betragtede den unge Mand ret opmærksomt Tehun-Hiang og tænkte paa, hvor smuk hun dog var! Hun paa sin Side fandt, at hendes Legesøster var vidunderlig skøn. Hvor forskellige var ikke Adelens Døtre fra Folkets Døtre ved deres Væsens udsøgte Finhed!

De to unge Personer passiarede nogle Minutter, alt mens de saå paa Landskabet og udpegede for hinanden de skønneste Punkter.

... I-Toreng forklædt
som Kvinde ...

„Ak!“ sagde Tchun-Hiang, „jeg beklager, at vi ikke har kendt hinanden før, vi kunde da ofte have spadseret sammen som idag.“

Imidlertid fjærnede den gamle Kone sig lidt efter lidt og lod dem alene, under fire Øjne.

Da sagde I-Toreng til Tchun-Hiang:

„Jeg vil foredrage Eder et Digt, som jeg har gjort.“

Og da han saá, at Tchun-Hyang gerne vilde høre det, begyndte han:

„Livet er som en Flod, der rinder; derfor fyldes jeg med Vemod, naar jeg ser et Vand; men Piletræernes Hilsen, naar Vinden bøjer dem, trøster mig.“

Ved at høre dette blev Tchun-

Hiang bedrøvet og svarede, mens hun vandrede videre:

„Verden er som en Foraarsdrøm, og vi er kun én Gang unge. Aldrig at more sig, altid at sidde hjemme er meget sørgeligt, og, da vi kun kan være unge én Gang, bør vi oplive vor Ungdom.“

Nu kaldte hun paa den gamle Kone:

„Hvorfor bliver I ikke hos mig?“ spurgte hun hende. „Gaa dog ikke saaledes fra mig.“

Den gamle Kone svarede:

„Ak! jeg er gammel, og gamle Mennesker er unyttige Væsener.“

„Hvorfor siger I det?“ tog Tchun-Hiang atter til Orde.

„Ogsaa jeg har været ung,“ sukkede den gamle Kone, „og eg føler mig gammel og tilovers

ved Eders Leg og Tale, derfor fjærnede jeg mig.“

I-Toreng og Tchun-Hiang førstod, at hun havde Ret, dog trøstede de hende, saa godt de kunde. Hvorpaa hun forsikrede dem, at hun befandt sig inderligt vel i deres Selskab og at hun havde talt om sin Alderdom uden Bitterhed.

„Ved et Tilfælde har vi idag gjort hinandens Bekendtskab,“ sagde I-Toreng til Tchun-Hiang; „Gud har villet, vi skulde være Venner, han har skabt vore Sjæle, den ene for den anden.“

„Det er sandt,“ svarede Tchun-Hiang, „et Tilfælde har ført os sammen.“

Men hun faldt i dybe Tanker, thi hun fandt, at I-Toreng ikke

talte som en Kvinde og ikke havde en Kvindes Lader; hun undrede sig derover og en Mistanke om Sagens sande Sammenhæng greb hende.

„Lever Eders Forældre?“ spurgte I-Toreng.

„Nej, min Fader er død, jeg lever sammen med min Moder. Og I?“

„Jeg,“ svarede I-Toreng, „har baade min Fader og min Moder.“

„I er lykkeligere end jeg. Men hvis I kommer for sent hjem, vil da ikke Eders Forældre skænde?“

„Jo, hvis det hændte ofte; men én Gang, det gør ikke noget.“

„Forældre skænder altid, naar man kommer sent hjem. Derfor maa jeg ogsaa nu, for at undgaa

Bebrejdelser af min Moder, forlade Eder.“

Misfornøjet ved Tanken om at skulle skilles fra hende stammede I-Toreng:

„Naar kan I igen spadsere med mig?“

„Jeg gaar ikke ofte ud,“ svarede hun, „vil I ikke hellere besøge mig?“

„Meget gerne,“ sagde I-Toreng. „Men vil Eders Moder ikke vredes derover?“

„Ingenlunde, hun vil tværtimod være lykkelig ved at se mig studere og lege med en Veninde.“

Efter at have sagt dette kaldte Tehun-Hiang paa den gamle Kone:

„Det er silde,“ sagde hun, „kom, lad os gaa.“

„Ja,“ svarede den gamle Kone.

I-Toreng fulgte dem ned paa Broen, dér sagde han dem Farvel. Og Tchun-Hiang gik bort med den gamle Kone. Men I-Toreng vendte hjem, aflagde øjeblikkelig sine Forældre Besøg, spiste sammen med dem og fortalte dem om sin Spadseretur. Efter Maaltidet trak han sig tilbage til sit Kammer, lod sin Hushovmester kalde og sagde til ham:

„Jeg er meget tilfreds med Jer; jeg har spadseret med Tchun-Hiang og talt med hende. Den gamle Kone har gjort sig stor Umage, I maa give hende Penge.“

„Vel,“ svarede Hushovmesteren, „jeg vil gaa at sende Bud efter

hende og jeg skal give hende hendes Belønning.“

Derpaa forlod han sin Herre og vendte hjem.

Men ogsaa Tchun-Hiang takkede ret inderligt den gamle Kone, der fulgte hende til hendes Dør, for al den Umage, hun havde gjort sig.

„Det er slet intet at tale om,“ svarede den gamle Kone, idet hun tog Afsked med Ønsket om snarligt Gensyn.

Tchun-Hiang gik nu ind til sin Moder og fortalte hende om Dagens Hændelser, navnlig om, hvor lykkelig hun var over at have mødt Mandarinens Datter, med hvem hun havde spadseret og passieret. „En ung godt oplært og forstandig Pige, som ofte

vil komme her for at studere sammen med mig.“

„Hvilken Lykke, min kære Datter!“ svarede Moderen.

Men Hushovmesteren begav sig straks, efter at have forladt I-Toreng, til den gamle Kone, og han takkede hende, sigende, at hans Herre havde tilkendegivet sin største Tilfredshed og paalagt ham at bringe hende en Gave. Glad modtog den gamle Kone Pengene og gemte dem.

Da Tchun-Hiang træt havde trukket sig tilbage til sit Værelse, gik hun til Sengs, faldt i Søvn og drømte, at en Drage omslyngede hendes Legeme. Hun blev derover meget angst og stod op.

„Hvilken uhyggelig Drøm!“ udbrød hun.

Imidlertid lagde hun sig atter, men, ude af Stand til mere at sove, tog hun en Bog. Saaledes forløb Natten. Ved Daggry ilede hun til sin Moder.

„Jeg har ikke kunnet sove af Skræk,“ sagde hun til hende; „jeg har drømt, at en Drage omslyngede mit Legeme.“

„Det er kun et Mareridt. Det kommer af, at Du igaar var træt paa Legeme og Sjæl efter din Spadseretur, af den megen Passiaren og Legen; bryd Dig ikke derom.“

Tchun-Hiang vendte da tilbage til sit Værelse.

Imidlertid havde hellerikke I-Toreng kunnet hverken studere

eller sove, fordi han tænkte paa den unge Pige. Han besluttede, saasnart det blev Morgen, at tilskrive hende et Brev og melde sit Besøg til om Aftenen. Han lod den gamle Kone kalde og paalagde hende at besørge Brevet.

Den Gamle tog det og bragte det straks til Tchun-Hiang. Den unge Pige aabnede Brevskabet, læste det glad overrasket og skyndte sig at svare:

„Jeg vil være henrykt over at se Eder. Siden vi skiltes i Kuang-hoa-lu, har jeg uafslædigt tænkt paa Eder. Eders Brev gjorde mig da ogsaa stor Fornøjelse. Jeg venter Eder med Utaalmodighed.“

Den gamle Kone bragte dette Svar til I-Toreng, der blev overvættets glad. Dagen syntes ham ingen Ende at ville faa, saa stærkt længtes han. Endelig oprandt Middagstiden. Han spiste, vendte tilbage til sit Værelse, klædte sig paa som ung Pige, listede sig ud, gik saa hen til den gamle Kone og bad hende føre ham til Tchun-Hiang.

Saaledes skete det.

Snart naaede de til den unge Piges Bolig. Der bad I-Toreng den gamle Kone forlade ham, og gik alene ind.

Tchun-Hiang modtog ham henrykt, takkende den foregivne Veninde, at hun havde umaget sig derhen. Derpaa førte hun hende til sin Moder og forestillede

hende som den Veninde, om hvem hun havde talt. Derpaa gik hun atter med I-Toreng ind i sit Kammer.

„Oh! hvilken herlig Maane,“ sagde den unge Pige, „vil I, at vi skal spadserere en lille Stund i Haven?“

„Med Glæde,“ svarede I-Toreng.

De gik ud, og de blev ved at spadserere, lige til de kom til det Sted, hvor I-Toreng havde set Tchun-Hiang gyngede den første Dag, de mødtes.

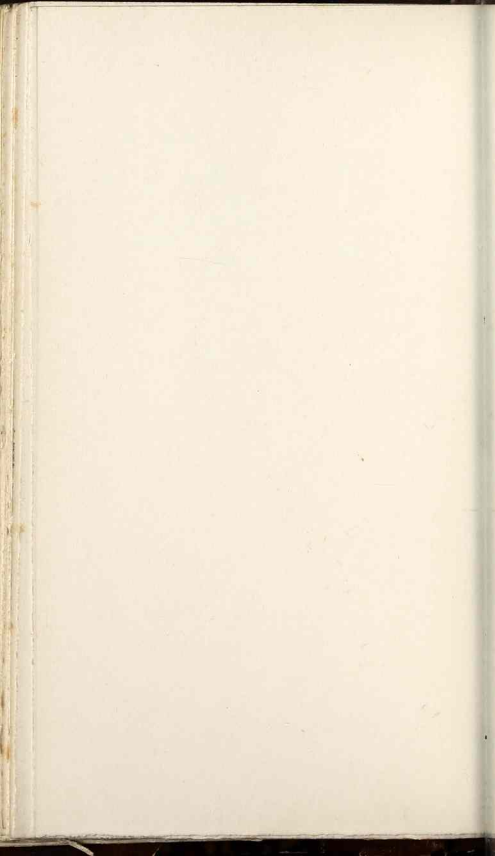
„Nej se, en Gyngel!“ udbød han, „kom, lad os gyngel!“

Tchun-Hiang gik gladelig ind derpaa. De gav sig altsaa til at gyngede, og I-Toreng sagde:

„Jeg beklager meget, at I ikke

... Vil I, at viskal
spadsere en lille
Stund ...

er en ung Mand, thi, hvis I var det, vilde jeg elske Jer uendelig højt og vi vilde gifte os med hinanden.“

„Jeg tænker som I,“ svarede Tchun-Hiang; „ogsaa jeg vilde ønske, I var en ung Mand, at jeg kunde ægte Jer.“

„Ak! jeg kan ikke tro Jer,“ sagde nu I-Toreng.

„Hvorfor dog ikke?“ spurgte Tchun-Hiang.

„Fordi jeg tror, at Eders Tanke ikke kan være som min og at I narrer mig.“

Tchun-Hiang svarede:

„Aa, jeg forstaar Jer nok. Konfucius har sagt: „Et svigefuldt Hjærte mistænker altid Andre.“ Derfor tror I mig ikke. Det er

Jer, som narrer mig, det er jeg vis paa.“

„Ja!“ sagde I-Toreng leende, „jeg skal gjerne indrømme, at jeg narrer Jer! Saaledes tænker I virkelig som jeg.“

„Det er visselig ikke min Vane at tvivle om Andre, og jeg siger lige ud, hvad jeg tænker.“

„I saa Tilfælde,“ vedblev I-Toreng, „vil jeg bede Jer om noget.“

„Hvad da?“

„Nu vel,“ sagde han, „jeg stoler paa Eders Ord, og vi gaar ud fra, at, hvis jeg var en ung Mand, vilde I ægte mig, og at vi derimod, hvis jeg var en ung Pige, vilde være som Søstre for hinanden. Dog ønsker jeg, at vi skulde sætte dette skriftligt op.“

„Meget gjerne.“ sagde hun.

„Lad os da høre op at gyng
og lad os skrive.“

„Som I vil.“

De steg ud af Gyngen, og I-To-
reng opskrev Løftet:

„Skriv nu under,“ sagde han,
da han var færdig.

Hun skrev under, og I-Toreng
gemte Papiret i sin Lomme. Da
sagde Tchun-Hiang spøgende:

„Hvorfor alt dette? . . . Er I
maaske en Dreng?“

„Ja, jeg er virkelig en Dreng,“
svarede I-Toreng.

Overrasket udbrød Tchun-Hi-
ang:

„Jeg tror Jer ikke, thi, hvis I
er en ung Mand, hvorfor bærer
I da Kvindeklæder?“

„I har Ret, min Adfærd maa
synes Eder underlig; men naar

jeg har anlagt Kvindeklæder, er det alene fordi jeg, efter at have set Eder, bestandig tænkte paa Eder og fordi jeg ikke kunde nærme mig Eder i Mandsklæder.“

Overbevist om, at det ikke var andet end en Spøg, sagde Tchun-Hiang fremdeles:

„Det er kun noget, I siger; men jeg tror Jer ikke.“

„Tror I mig virkelig ikke? Jeg er I-Toreng, Mandarinens Søn, og under denne Kvinde- dragt bærer jeg mine Mands- klæder.“

„Ja vist! Nej, hold nu op at spøge; I forstaar vel nok, at jeg ikke kan tro Jer.“

„Det er dog ramme Alvor,“ gensvarede I-Toreng, „og om I tvivler, vil jeg aftage mine Kvin-

deklæder og vise mig for Jer som ung Mand.“

Men Tchun-Hiang, der vilde drive Spøgen til Ende og beskæmme sin Veninde, tog ham paa Ordet og sagde:

„Ja ja, saa lad mig se, om I taler sandt.“

Da afførte I-Toreng sig sin Kvindedragt og aabenbarede sig som en prægtigt klædt ung Mand.

„Ak!“ udbød nu Tchun-Hiang, pludselig forskrækket og bedrøvet.

Han forsøgte at trøste hende og sagde, idet han blidt lagde sin Haand paa hendes Skulder:

„Hvorfor saa bedrøvet, elsker I mig da ikke? Jeg havde altsaa Ret, naar jeg nylig sagde, at I narrede mig, og jeg gjorde klogt

i at lade Jer underskrive Eders Ord.“

„Jeg tænkte ikke, at I virkelig kunde være en Dreng, og jeg talte til Jer frit som til en Søster; det var Spøg, hvad jeg sagde; men, om I taler alvorligt, da har jeg begaaet en stor Fejl og, hvad værre er, jeg har sat mit Navn under.“

„Ja,“ svarede han, „og dersom I vægrer Jer ved at opfylde Aftalen, dersom I ikke elsker mig, saa vil jeg nu gaa hjem og, forsynet med mit Papir, lade Jer domfælde.“

„Domfælde!“ udbød Tchun-Hiang, „hvorfor?“

„Fordi I med Eders Navns Underskrift har lovet at tage mig

til Mand og fordi I bør opfylde Eders Forpligtelser.“

„Det var kun for Spøg, jeg skrev under,“ sagde hun; „havde jeg vidst, at det var en alvorlig Sag, havde jeg visselig ikke sat mit Navn paa Papiret.“

Nu forsøgte I-Toreng at overtale hende:

„Vi er kun én Gang unge,“ sagde han, „hvorfor da ikke elske hinanden ømt, mens det er Tid?“

Længe stod Tchun-Hiang hensunken i Tanker, hun indsaa, at hun ikke kunde gaa fra sit Ord, siden hun havde skrevet sit Navn under, og hun sagde:

„Ja ja da, jeg gaar ind paa Kontrakten, men vi tilføjer i den,

at vi, naar vi er blevne gifte, aldrig vil forlade hinanden.“

„Naar vi er blevne gifte, vil vi aldrig forlade hinanden,“ sagde I-Toreng. „Derom behøves ingen Kontrakt.“

„Hvis jeg var en adelig Pige,“ svarede hun, „vilde jeg ikke forlange nogen Kontrakt, men, eftersom Ægteskaber almindeligvis ikke sluttes mellem de simple Folk og de Fornemme, er det kun sømmeligt, at jeg tager denne Forsigtighedsregel. Afslaar I mig min Begæring, da giv mig Papiret tilbage.“

„Hvorledes, I mistror mig?“ udbød han.

„Jeg mistror Jer i høj Grad,“ svarede hun. „I har alt faaet mig til at begaa én Fejl ved at

narre mig; jeg kan derfor ikke stole paa Jer.“

„Lad gaa,“ gensvarede han, „jeg vil gøre alt, hvad I forlanger.“

Og, meget tilfreds, opskrev han den ny Overenskomst, satte sit Navn under og gav den til den unge Pige. Med skælmsk og trodsig Mine tog hun den, og det var nu hendes Tur at spøge, mens hun viste ham Papiret:

„Tag Jer i Vare; hvis I nogensinde forlader mig, gaar jeg til Eders Fader og lader ham domfælde Jer.“

„Hvilken Ulykke!“ bemærkede I-Toreng ironisk, idet han lagde sine Arme om Tchun-Hiangs Hals og trykkede hende op til sig..

„Nej, aldrig i Livet forlader jeg Eder, det kan I stole paa.“

„Se, Natten skrider frem,“ sagde Tchun-Hiang, „lad os gaa hjem til mig.“

De gik hjem, kærligt omslyngende og kyssende hinanden, sigende ømme Ting, den ene til den anden. Men hun kneb ham i Kinden, som man gør ved Børn:

„Fy, stygge, onde Mand,“ sagde hun henrykt, „hvor han har narret mig!“

De gik ind i Tchun-Hiangs Kammer. I-Toreng tog den unge Piges Klæder af, medens hun gjorde Gengæld overfor ham;

derpaa lagde de sig til Sengs og tilbragte Natten med at elske hinanden, som Gasen og Gaasen paa Dammene.

„I lover jo aldrig at forlade mig?“ sagde Tchun-Hiang, trykkende sig tæt op til sin Elsker . . . „Men gør I det, da vogt Jer for Papiret!“

„Tal ikke saa,“ svarede I-Toreng, „jeg vil aldrig forlade Jer, og, om I skulde dø før jeg, vil jeg ogsaa dø, som Gasen, naar den berøves sin Mage.“

De blev Mand og Kone, og, talende symbolsk, sagde Tchun-Hiang til I-Toreng:

„Foraarets Hav er faldet til Hvile, men Floden vil føre Skibets Mast hastigt afsted.“

I sin Henrykkelse svarede han,

idet han betragtede hende og
saå hende rødme saa smukt, at
hun lignede et halvmodent Kir-
sebær:

„Jeg elsker Bjærgets røde
Blomst. Jeg vil længe
nyde dens Skønhed
og saa sent som mu-
ligt stige ned til
Sletten.“

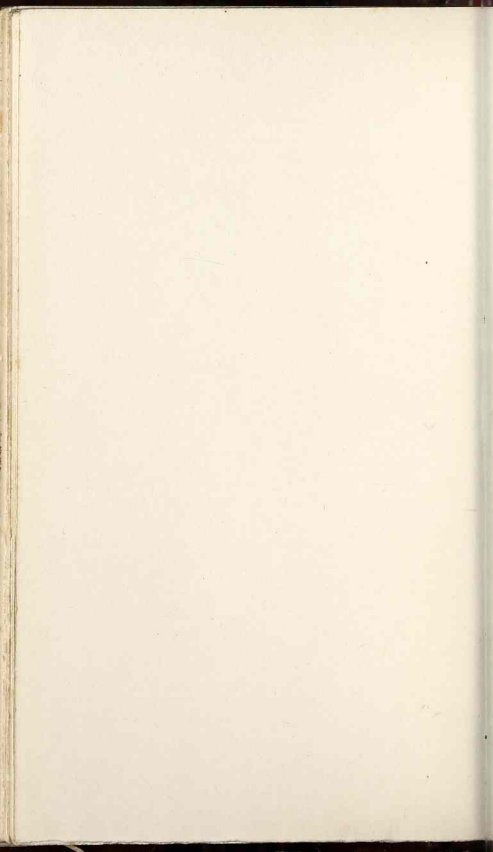

Natten
randt, det
blev Morgen . . . De
stod op. Og Tchun-
Hiang raadede I-To-
reng at vende hjem.
Han spurgte, hvor-
for hun havde saa
travlt med at faa
ham afsted. Hun

... Da gav hun sig
til at tænke paa I-To-
reng ...

sagde, at hun havde ikke travlt med at faa ham afsted, men at hun raadede ham til at vende hjem af Frygt for hans Fader:

„Hvis Eders Fader erfarede vor Kærlighed, fik I ikke mere Lov at gaa ud og jeg vilde være meget ulykkelig.“

„Min Fader,“ sagde I-Toreng leende, „har ogsaa været ung. Hvorfor skulde han skænde paa mig?“

„Hvis I ikke adlyder mig,“ sagde hun alvorlig, „er det sandsynligt, at der vil hænde mig en Ulykke.“

„Hvad er det dog, I siger?“ spurgte I-Toreng. „Om hvilken Ulykke taler I?“

„Jeg gentager,“ sagde hun,

„at Eders Fader aldrig vil tillade Jer at tilbringe Eders Nætter hos mig, og hans Forbud vilde gøre mig bedrøvet.“

„I har Ret,“ erkendte han, „det er bedst, at jeg straks vender hjem.“

Han gik ufortøvet og besøgte sine Forældre. Derpaa trak han sig tilbage til sit Værelse. Han tog en Bog og gjorde sig Umage for at studere; men Erindringen om Tehun-Hiang, om den Glæde, hun havde givet ham, om hendes smukke, lykkeligt rødmende Ansigt, alt dette svirrede for hans Øjne og han kunde ikke læse. Hele Dagen tilbragte han i utaalmodig Venten, i Længsel efter Aftenen. Endelig kom den, og

han kunde begive sig til sin Elskerinde.

Efter at være bleven alene havde hun studeret hele den lange Dag ligetil Aften. Da gav hun sig til at tænke paa I-Toreng og, alt mens hun spadserede i Haven, folte hun en dyb Sørgmodighed:

„Jeg er meget lykkelig over at være gift med I-Toreng; men hvis han vender tilbage til sin Hjemstavn, vil han lade mig i Stikken!“

Midt under disse hendes vemodige Betragtninger traadte I-Toreng ind. Hun ilede ham i Møde, de hilste paa hinanden og gav hinanden blide Kærtegn.

Men da han nærmere betragtede sin Elskedes Ansigt, opdagede han, at hun var bedrøvet. Han tænkte, at hendes Moder havde skændt paa hende og spurgte hjærteligt:

„Hvorfor er I sorgmodig? Anger I maaske, at I er bleven min? Eller har Eders Moder skændt paa Jer?“

„Nej,“ svarede hun, „tænk aldrig noget saadant.“

„Hvorfor er I da bedrøvet?“ spurgte I-Toreng. „Naar jeg ser Jer saadan, er mit Hjærte som Sne i Varmen. Betro mig derfor alle Eders Sorger.“

„Nej, min Ven, jeg er ikke bedrøvet af de Grunde, som I indbilder Jer. Jeg tænker blot paa, at, naar I en Gang vender til-

bage til Eders Hjemstavn, vil I lade mig blive alene her og at jeg da vil være den ulykkeligste af Kvinder.“

I-Toreng trøstede hende:

„Kære Veninde, tal ikke saa. Vi har sluttet en Overenskomst saa ubrydelig som Stenen. Plag Eder da ikke med denne Sag.“

„I taler, som Eders Hjærte byder det,“ sagde hun, „men Eders Fader og Eders Moder kan ikke have de samme Følelser som I; og jeg tror, at det vil være meget vanskeligt for Jer at føre mig med til Eders By.“

„Vist ej!“ svarede I-Toreng, „hvorfor det?“

„Fordi jeg er kun en simpel Pige og I af fornem Byrd.“

„Ligemeget, vore Hjærter vil

aldrig forandres, vi vil altid tilhøre hinanden.“

Og idet han lagde sin Haand paa hendes Skulder, sagde han:

„Jeg beder Jer, tænk ikke mere derpaa.“

Med glad Sind gik de nu ind i Tchun-Hiangs Kammer og holdt af hinanden som den foregaaende Nat. Men Tiden var ikke langt fremrykket, da I-Toreng sagde:

„Jeg maa gaa hjem.“

„Hvorfor denne Hast med at forlade mig?“ spurgte Tchun-Hiang urolig.

„Jeg har ingen Hast med at forlade Jer,“ sagde han, „tværtimod.“

„Jo, vist har I Hast,“ svarede hun. „Forrige Nat var I ikke saa ivrig for at komme bort.“

„Sagen er,“ svarede han, „at endnu har min Fader og Moder ikke lagt sig til Ro. Jeg vil derfor gaa at ønske dem Godnat og derefter vende her tilbage.“

„Meget vel, men da vil det være bedre, at I bliver hjemme med det samme og ikke kommer tilbage før imorgen.“

„Hvor underfundig I er. Nylig bebrejdede I mig, at jeg vilde gaa, og nu er det Jer, som jager mig bort.“

„Vist ikke, jeg jager Jer ikke bort,“ sagde hun; „jeg mener kun, at hvis I vendte tilbage til mig sent i Nat, naar Luften i Bjærgene er kold, kunde I blive syg, og det vilde gøre mig meget bedrøvet. Hellere maa vi da

opsætte til imorgen Glæden at genses.“

„Hvor I er elskværdig,“ sagde I-Toreng.

Og han forlod hende, saaledes som hun ønskede det.

Da han var kommen hjem, begav han sig ind til sine Forældre, der befalede ham at gaa til Sengs i god Tid. Men inde i sit Værelse gav han sig atter, ængstelig og urolig, til at tænke paa Tehun-Hiang, kunde ikke sove og kastede sig frem og tilbage paa Lejet. Tilsidst kunde han ikke udholde det, klædte sig paa og ilede til sin Elskerindes Bolig.

Efter at være bleven alene havde hun lagt sig til Sengs, da hun pludselig hørte I-Torengs Stemme. Hun stod op, henrykt

over sin Elskers Mod og Liden-
skab, aabnede hurtigt Døren og
førte ham ind:

„Hvorfor er I kommen tilbage?“
skændte hun; „jeg sagde jo, at
I først maatte komme imorgen,
og I gik ind derpaa. Hvorledes
skal jeg dog kunne fæste Lid til
Eders Ord, naar I saadan svigter
Eders Løfter? I lader alle mine
Tvivl om Fremtiden genfødes.“

„Tilgiv mig, Veninde, jeg er-
kender min Fejl; men da jeg laa
alene i min Seng, saá jeg uop-
hørligt Eders Billed for mig, jeg
kunde ikke sove, og derfor er jeg
kommen.“

„Jeg takker Jer, at I har tænkt
paa mig,“ sagde hun; „men hvis
I bærer Eder saaledes ad hver
Dag vil, I ikke kunne studere

og Eders Legeme vil tage Skade, derfor er jeg ked af det.“

„Heri har I ganske Ret,“ svarede I-Toreng; „men tilstaa mig endnu denne Nat!“

„Umuligt,“ indvendte hun trodsigt, „jeg kan ikke finde mig i, at I bryder alle vore Aftaler. Farvel altsaa til imorgen.“

„Hvor styg I er!“ svarede han.

„Jeg er aldeles ikke styg. Hør mig. Naar I altid tænker paa vor Kærlighed, forsømmer I at studere, I bliver ikke flink og oplyst og I vil gøre Folket ulykkeligt; Eders Forældre vil sørge, og tilmed vil Eders altfor hyppige Besøg hos mig svække Eders Legeme. Jeg anser det derfor for rettest ikke at tilstaa Jer, hvad I beder mig om.“

I-Toreng trængte paa:

„Kun denne ene Nat,“ bad han,
„og jeg lover Jer, at jeg fra
imorgen af skal tage fat paa mit
Arbejde.“

„Nej,“ sagde hun fremdeles,
meget bestemt.

„Aa, stygge Pige!“ udbrød han.

„Hvorfor kalde mig styg? Jeg
er det ikke.“

„Jo, det er I; thi, hvis I ikke
tilstaar mig denne Nat, bliver
jeg alligevel syg, nemlig af Sorg.
Eders Grusomhed er da unød-
vendig.“

Hun faldt i Tanker, bedrøvet
over, at han maaske skulde blive
syg for hendes Skyld, og i sit
Hjærte erkendende Rigtigheden
af hans Ord:

„Han elsker mig saa højt, jeg kan ikke lade ham lide til den Grad.“

Og henvendt til ham sagde hun:

„Sværg mig da, at I, hvis jeg tilstaar Jer denne Nat, ubrydelig vil holde Eders Løfte at arbejde fra imorgen af.“

„Jeg sværger Jer, at jeg skal staa ved mit Ord.“

Da kærteg-
nede hun
blidt hans
Ansigt og
kyssede ham, si-
gende, at hun
elskede ham meget og var hen-
rykt over ham:

... Og meget kærlig
lagde hun sin Kind-
til hans..

„Men vær saa herefter fornøftig, kom for Fremtiden ikke saa ofte, men arbejd, det beder jeg Jer om.“

Ude af sig selv af Glæde lovede han med Haand og Mund at arbejde, hvorpaa de lagde sig til Sengs. Natten gik til Ende. Ved Daggry stod de op. I-Torng vendte hjem, aflagde sine Forældre Besøg, gik saa ind i sit Værelse, tog sine Bøger og studerede med Iver, saadan som Tchun-Hiang havde ønsket det. Paa den Maade forløb to Dage.

Den tredje Dag bragte Hushovmesteren ham et Brev. Da I-Torng havde læst dette Brev, blev han fortvivlet: det meldte ham, at hans Fader var kaldet til en høj Stilling ved Hoffet.

„Ak! ak! hvad skal jeg gøre?“ sagde den unge Mand hen for sig.

I samme Øjeblik sendte hans Fader Bud efter ham og sagde til ham:

„I maa rejse i Forvejen med Eders Moder.“

„Hvorfor skal vi ikke følges ad alle sammen?“ stammede I-Toreng.

„Fordi jeg først maa sætte den nye Mandarin ind i Forretningerne; det er altsaa umuligt, at vi kan følges.“

„Jeg skal da gøre, som I befaler,“ svarede I-Toreng lydigt.

Men han gik lige til sin Moder:

„Min Fader ønsker, at vi skal rejse før han, er det Eder tilpas?“

„Naturligvis,“ sagde hun, „gør jeg, som han vil.“

I-Toreng skyndte sig at pakke sine Kufferter, hvori han lagde sine kæreste Ting; derpaa gik han atter ind i sit Værelse, men dér svigtede Modet ham, han græd og var ganske fortvivlet.

„Hvad skal jeg dog gøre! Hvis jeg rejser forud, vil det være mig meget vanskeligt at føre Tchun-Hiang med.“

Om Aftenen begav han sig til sin Elskerinde, og den hele lange Vej jamrede han sig. Han tørrede dog omhyggeligt Øjnene, før han traadte ind til hende, og lagde sit Ansigt i glade Folder. Hun kyssede ham ømt:

„Hvor det er længe siden, at jeg har set Jer,“ sagde hun.

Bedrovet svarede I-Toreng ikke. Hun sagde da til ham, at hans Fader formodenlig havde erfaret hans Kærlighedshistorie og skændt paa ham og at det var Grunden til, at han ikke var kommen de sidste Dage.

Grædende svarede I-Toreng:

„Nej, Veninde, det er ikke det, der er i Vejen. Men jeg skal vende tilbage til Hovedstaden.“

Da Tchun-Hiang hørte dette, lod hun sine Arme synke ned, og Sorgen knugede hendes Hjærte.

„Hvad er det, I siger?“ udbrød hun. „Er det Eders Fader, som sender Jer bort, fordi han har opdaget vor Kærlighed?“

„Ingenlunde!“ svarede I-Toreng; „men min Fader er bleven

kaldet til Kongen som Minister. Jeg er saaledes nødt til at rejse.“

Sigende dette brast han i Graad. Hun trøstede ham, hun forstod, at det vilde være ham vanskeligt at føre hende med sig, og hun sagde:

„Græd ikke saadan. Hvis I maa rejse uden mig, vil jeg vente, til I kan komme at hente mig.“

„I har Ret; men jeg kan ikke udholde at skulle lade Jer være en Time, ja blot et Kvartér alene tilbage her, medens jeg drager bort; jeg vil savne Jer altfor meget; det er mere end jeg kan bære.“

Hun slog sine Arme om hans Hals, og meget kærlig, men en Smule ironisk, lagde hun sin Kind til hans og sagde:

„I rejser altsaa bort, min Ven, men siig mig, naar kommer I tilbage at hente mig?“

Og pegende paa et Billede paa Væggen, hvilket fremstillede en Stork, fortsatte hun:

„Naar Fuglen her giver sig til at synge og flyve, naar Bjærget bliver Slette, ej sandt, min Ven, da kommer I tilbage? Naar Havet tager Jordens Plads og Jorden tager Havets Plads, ej sandt, da kommer I at hente mig? Hvis I først vil dræbe mig og siden rejse, er det godt; men at lade mig blive ene her tilbage, det er umuligt.“

Da I-Toreng hørte disse Ord, udbrod han:

„Hvad skal vi dog gøre?“

Herom talte de, da Hushov-

mesteren traadte ind. Han tog I-Toreng afsides og sagde:

„Eders Fader befaler Jer øjeblikkeligt at komme til ham. Skynd Jer.“

Og I-Toreng forlod Tchun-Hiang, sigende til hende:

„Vi ses om lidt“.

Han vendte derpaa hjem med Hushovmesteren og gik at besøge sin Fader, som sagde til ham:

„Hvorfor er I endnu ikke rejst? I maa rejse straks.“

I-Toreng svarede:

„Ja, min Fader.“

Han bød sin Fader Farvel og ilede til sin Moder.

„Drag i Forvejen, jeg skal snarest muligt støde til Jer. Jeg har nogle Venner her, med hvem jeg ønsker at tage Afsked.“

„Som I vil,“ svarede Moderen.
„Gaa da straks til Eders Venner
og skynd Jer at indhente mig.“

„Ja, Moder,“ sagde han. „Far-
vel saa længe.“

Da hans Moder var rejst, gik
han tilbage til Tchun-Hiang.

„Jeg maa drage bort nu med
det samme,“ sagde han. „Bort!
bort! bort! . . . Jeg maa drage
bort og lade Jer blive her. Hvad
skal vi dog gøre?“

„Drag bort,“ sagde hun for-
tvivlet, „nu, straks! Hvor jeg
vil blive ulykkelig.“

Hun fulgte ham til Broen, hvor
Kuang-hoa-lu laa. Han knugede
fast sin Elskerindes Haand, han
kunde ikke beslutte sig til at
slippe den, og han græd.

Hushovmesteren, som holdt

Øje med I-Toreng, ilede nu til og sagde:

„Kom, kom, I maa afsted, Eders Moder venter paa Jer.“

Ærgerlig udbød I-Toreng:

„Hvis I var i mit Sted, hvad vilde I da gøre? Vilde I lade Tchun-Hiang ene tilbage her og vilde I rejse uden Tøven?“

„Hvis jeg var i Eders Sted,“ svarede Hushovmesteren, „vilde jeg ikke græde saa ynkeligt. Om Eders Forældre var døde, kunde I ikke jamre Jer mere.“

„Kæltring! Kæltring!“ skreg I-Toreng rasende.

„Hvad, I skælder mig ud!“ sagde Hushovmesteren. „Jeg vil lige paa Stedet fortælle Eders Moder alt.“

Den arme I-Toreng søgte at

berolige ham og bønfuldt ham om intet saadant at gøre.

„Vi skal jo nu skilles,“ sagde han til ham, „hvorfor vil I da spille mig det slemme Puds?“

„Hvis I straks gaar med mig, skal jeg intet sige,“ svarede Hus-hovmesteren.

Da tog Tchun-Hiang til Orde:

„Det er umuligt for mig at følge Jer længer; vi maa skilles her.“

Og, idet hun trykkede ham i sine Arme og kærtegnede ham, sagde hun fremdeles:

„Ængst Jer ikke for min Skyld, min Ven; men studér flittigt, at I en Gang kan blive Mandarin i Nam-Hiong og gifte Jer med mig.“

„Ja!“ udbød I-Toreng, „jeg

vil arbejde meget, mens jeg tænker paa Jer, og jeg vil tage mine Eksaminer for at vinde Eder.“

„Jeg tør endnu ikke ret stole paa Eders Ord,“ sagde hun. „Er I først i Hovedstaden, vil I blive forelsket i en anden ung Pige og I vil glemme mig.“

„Hvordan kan I sige noget saadant?“ svarede I-Toreng. „Tænker I maaske paa at tage en ny Elsker?“

Derpaa omfavnede de hinanden. Hun ønskede ham god Rejse og godt Mod. Og han paa sin Side sagde:

„Fortvivl ikke! Jeg kommer, saasnart jeg blot kan, tilbage at hente Jer.“

Saa vekslede de Ringe, og han gik.

Bøjet ud over Broens Rækværk fulgte hun med Øjnene sin Ven, og hun græd. Gang efter Gang vendte han sig. Hun viftede med sit Lommetørklæde. Han ligesaa. Da han var naaet til Ombøjningen af Bjærgstien, standsede han en sidste Gang, og han kunde nu ikke blive træt af at sende hende forelskede Tegn.

Hushovmesteren skyndte paa ham, meget ked af Forsinkelsen. I-Toreng bønfuldt ham om at vente lidt endnu. Dette truede med aldrig at tage Ende og Hushovmesteren brummede, mens han saå paa I-Toreng, der viftede med sit Lommetørklæde; endelig var det ude med hans Taalmodighed, han greb I-To-

reng i Armen og førte ham om bag Bjærgget, saa han ikke mere kunde se den unge Pige.

„Ak, ak!“ udbrød da Tchun-Hiang. „Min Elsker er borte, jeg ser ham ikke mere. Det forbandede Bjærg, som skjuler mig min Tilbeder. Om jeg saa levede hundrede Aar, vilde jeg bevare mit Nag til dette Bjærg.“

Hun vendte hjem, pakkede, som Tegn paa Sorg, sine smukkeste Kjoler, sine Parfumer og sine Smykker i en Kuffert og gik siden klædt i fattige Klæder.

Da nu imidlertid Hushovmesteren beredte sig til at forlade ham, sagde I-Toreng til ham:

„Her er Penge til Jer selv, her er tillige en Sum, som I skal bringe Tchun-Hiang.“

Hushovmesteren vendte derpaa tilbage til Byen, gik til Tchun-Hiang og gav hende Pengene.

Kort Tid efter ankom Nam-Hiongs nye Mandarin. Straks sagde han til sin Hushovmester:

„Skaf mig Oplysninger om en ung Pige heri Byen ved Navn Tchun-Hiang.“

„Vel, Herre.“

„Lad hende komme til mig.“

„Det er umuligt,“ svarede Hushovmesteren; „thi den unge Pige er gift med I-Toreng, den forrige Mandarins Søn.“

Ved at erfare dette geraadede Mandarinen i stor Vrede.

„Jeg vil intet høre herom, hent hende øjeblikkeligt hid.“

Hushovmesteren bøjede sig hilsende og ilede bort at udføre sit Hverv. Tchun-Hiang var hjemme. Han lod hende kalde.

„Hvad vil I mig?“ spurgte den unge Pige, idet hun traadte ind.

„Den nye Mandarin ønsker at se Jer. Kom straks med.“

Hun indsaa Umuligheden af ikke at adlyde denne Befaling og hun fulgte ham. Den nye Mandarin betragtede hende opmærksomt.

„Hun er prægtig,“ tænkte han. „til Trods for sine skrækkelige Klæder.“

„Jeg har hørt meget tale om Jer inde i Hovedstaden, og nu, da jeg ser, hvor smuk I er, undrer det mig ikke. Vil I ægte mig?“

Hun svarede ikke. Mandarinen trængte ind paa hende:

„Hvorfor svarer I mig ikke?“ spurgte han.

To eller tre Gange gentog han dette Spørgsmaal, men stadig svarede Tchun-Hiang ikke. Fuld af Vrede sagde han da paany:

„Hvorfor svarer I mig ikke?“

„Jeg er gift med I-Toreng,“ sagde hun endelig; „derfor svarede jeg Eder ikke.“

Og i opbragt Sindsstemning fortsatte hun: „Jeg troede, at, naar Kongen af Korea havde sendt Jer til Nam-Hiong, var det, for at I skulde beskæftige Jer med Folkets Tarv. Det vil ikke skorte Jer paa Arbejde. I Tilfælde af, at Kongen havde sendt Jer hid alene for at ægte mig,

vilde jeg adlyde hans Befaling; hvis ikke, vil I gøre bedre i at opfylde Eders Embedspligter og med Retfærdighed haandhæve Landets Love.“

Mandarinens Forbitrelse var uden Grænser. Han kaldte paa sine Tjenere og befalede dem at føre Tchun-Hiang i Fængsel. Men hun sagde fremdeles:

„Hvorfor lader I mig sætte i Fængsel? Jeg har ingen Brøde begaaet. En gift Kvinde bør forblive sin Mand tro. Hvis Kongen af Korea blev fortrængt af en Usurpator, vilde I saa forraade ham for at tjene den nye Fyrste?“

Denne Gang sprang Mandarinen op i Raseri:

„I Fængsel, i Fængsel med hende straks,“ befalede han.

Tjenerne kastede sig over hende og førte hende i Fængsel. Der tilbragte hun lange Dage i dyb Sørgmodighed, næsten uden at tage Næring til sig, stadig tænkende paa I-Toreng.

Imidlertid var I-Toreng ankommen til Hovedstaden. Han arbejdede voldsomt i Haabet om hurtigst muligt at faa Ende paa sine Eksaminer, saa han kunde drage tilbage at gense sin kære Tchun-Hiang.

Endelig en Dag erfarede han, at Kongen af Korea havde ansat Eksaminerne til to Dage efter. I-Toreng bestod dem glimrende, som den ypperste af alle, og Kongen, der holdt meget af

den unge Mand, spurgte, efter at have lykønsket ham:

„Hvad begærer I af mig? Jeg vil tilstaa Jer alt, hvad I vil. Vil I være Mandarin eller Guvernør?“

„Jeg ønsker at udnævnes til kongelig Udsending,“ svarede I-Toreng, thi en kongelig Udsending har større Magt end selv Mandarinerne, hvis Embedsførelse han i Hemmelighed vaa-ger over og som han straffer, naar han finder dem skyldige.

Kongen gav ham da Seglet og de rige Klæder, der hører til Embedet, og I-Toreng begav sig paa Vej, efter at have taget Af-sked med sine Forældre. Han lod sit Følge forklæde sig i Tig-gerdragter og forklædte sig selv

paa samme Maade. Og saaledes drog han gennem Landet, overalt udspørgende Folk for at lære deres Ønsker og Besværinger at kende og for at kontrollere Mandarinernes Embedsførelse. Snart naaede han til Omegnen af Nam-Hiong. Han tog Ophold i en lille Bondeby, hvor Folkene arbejdede i Fællesskab paa deres Marker, mens de sang fædrelandske Sange. I-Toreng lyttede til deres Sang, de sagde:

„Af Risen, som vi dyrker med Besvær, under Solens Brand, og som vi vander med vor Sved, maa vi først give én Del i Skat til Kongen, dernæst én Del til vore fattige Venner, dernæst én Del til de Vejfarende, fremdeles maa vi ofre Penge til Forfæd-

renes Fest. Og det vilde være godt, altsammen, hvis ikke Mandarinen udsugede os til den Grad, at vi næppe beholder tilbage saameget, at vi kan spise os mætte.“

„Tys,“ raabte nu en ung Mand „Lad os ikke synge disse Sange thi jeg hørt tale om en kongelig Udsending, som skal færdes i Omegnen af Nam-Hiong, og ifald han hører os synge saaledes, vil han bebrejde Mandarinen hans slette Opførsel og Mandarinen vil hævne sig paa os.“

Interesseret nærmede I-Toreng sig og sagde:

„Jeg vil gerne spørge Jer om noget.“

„Hvad da?“

„Jeg har hørt sige, at Manda-

rinen i Nam-Hiong er gift med Tchun-Hiang og at han er meget lykkelig med hende.“

Den unge Mand og alle Folkene forargedes og udbød:

„Hvor kan I vove at sige dette? Tchun-Hiang er meget trofast og ren, og det er ilde gjort af Jer at tale saaledes om hende og den slemme Mandarin, som forfølger hende . . . Nej, den forrige Mandarins Søn har forført den stakkels Pige og forladt hende for aldrig mere at komme tilbage til hende. Det er en Søn af en Hund, en Søn af en Enke*, en Søn af en So.“

---

* At kalde Nogen „Søn af en Enke“ er paa Korea et grovt Skældsord. Der ligger til Grund

„Nok, nok!“ udbrød I-Toreng,
„tal ikke saa, vogt Jer for at
være uærbødige og uretfærdige.“

Men ved sig selv tænkte han,
at han havde begaaet en Fejl,
og han fjærnede sig for at græde.

Han standsede et andet Sted,
hvor nogle Skoledrenge legede.
Nysgærrig efter at se dem nær-
ved og høre dem samtale nær-
mede han sig. Under Legen
sagde en af dem, en alt udvok-
sen Yngling, til sine Venner:

„Idag er vi muntre, Vejret er
smukt, skal vi ikke gøre et
Digt?“

En anden svarede:

---

herfor den Iagttagelse, at en Enke
ikke forstaar at opdrage sin Søn,
hvorfor det ofte gaar ham galt.

„Men hvorum skal Digtet handle?“

„Det skal handle om *Folkets Liv*.“

I-Toreng tænkte, at dette var meget interessant, lagde sig ned i Græsset og spidsede Øre.

Den unge Mand sang:

„Henover den straalende og varme Sol er en ond Sky gledet. Alt paa Jorden sørger. Thi Skyen er som en Fiskekrog, der angler efter det stakkels Folk.“

En anden ung Mand udbød:

„Ak, hvilken Bedrøvelighed! Jeg har hørt fortælle, at en ung Pige ved

Navn Tchun-Hiang om to eller tre Dage skal henrettes af Mandarinens Bøddel.“

„Hvorfor vil Mandarinen dræbe Tchun-Hiang?“ spurgte den første unge Mand.

En anden svarede:

„Jo! Mandarinen, som ikke be-
stiller synderligt, tænker kun paa
Tchun-Hiang; men hun er som
Fyrren og Bambus'en, der ikke
kender til Omskiftelse, hun for-
bliver sin Mand tro.“

„Hvilken Ulykke for os, at vi
efter vor gode gamle Mandarin
har faaet den slemme haard-
hjærtede Mand, der er som en
Fiskekrog, anglende efter det
stakkels Folk.“

„Denne Tchun-Hiang har altsaa

været gift?“ sagde den første unge Mand.

„Ja, hun har været gift med den forrige Mandarins Søn. En Hund, et Svin! Næppe var han gift, før han forlod den stakkels unge Pige, han har været grusommere end en Tiger.“

Da I-Toreng hørte dette, blev han meget ked af det, og, idet han pludselig traadte frem, spurgte han Skoledrengene, hvem af dem der havde sunget Digtet.

„Det var mig,“ sagde den første unge Mand.

„Vil I nævne mig Eders Navn?“ spurgte I-Toreng.

„Jeg er Tchong-Wan-Jong.“

Derpaa begav I-Toreng sig hurtigt paa Vej til Nam-Hiong

og han græd, mens han tænkte paa sin stakkels Tchun-Hiang.

Imens sad Tchun-Hiang stadig i Fængsel, men hun forblev tro mod Mindet om I-Toreng, og, da hun saa at sige intet spiste, blev hun ganske mager, svag og syg. En Dag, da hun sov, havde hun en Drøm. Hun saá sin Moders Hus, og i Haven visnede og faldt til Jorden Blomsterne, som hun havde plantet og som hun elskede saa højt. Spejlet i hendes Kammer var knust. Og paa Tværbjælken over Døren hang hendes Sko. Forskrækket vaagnede hun:

„Hvilken forfærdelig Drøm!“

tænkte hun. „Jeg skal sikkert snart dø. Jeg sørger ikke over at forlade Livet, men jeg er bedrøvet over ikke forinden at faa I-Toreng at se.“

Hun raabte en Blind* an, som ust i det samme gik forbi paa Gaden udenfor, og spurgte ham om Betydningen af hendes Drøm. Nogle Minutter tænkte

han efter, saa sagde han omsider:

* Paa Korea er de Blinde Stjerne- og Drømmetydere, beskæftiger sig overhovedet med al Slags Spaadomskunst.

Den blinde
Drømmetyder.

„Ak! Hvilken lykkelig Drøm!“

„Hvorledes kan I sige det?“
spurgte hun ængstelig. „Betænk
dog, at jeg er i Fængsel og snart
vil blive dømt til Døden. I be-
drager mig?“

„Hvorfor siger I det?“ gen-
svarede den Blinde. „I er ganske
vist nu i Trængsel, men I skal
ikke dø og I vil siden blive lyk-
kelig!“

„Men,“ sagde Tchun-Hiang, „de
visnende Blomster, det knuste
Spejl og Skoene, der hænger
over Døren, alt dette er dog
meget uhyggeligt og varsler ilde.“

„Lyt vel til mine Ord, jeg skal
sige Jer, hvad det betyder: de
visnende Blomster vil sætte Frugt,
Lyden af Spejlet, der knuses,
vil blive hørt af alle Mennesker,

Skoene over Døren viser, hvordan Folk vil strømme til for at lykønske Jer til Eders nærforestaaende Lykke.“

„Jeg takker Jer,“ sagde Tchun-Hiang, „hvilken Glæde for mig, hvis alt dette sker!“

Og hun rakte Penge ud til den Blinde, hvis højre Haand ivrigt tilbageviste dem, medens hans venstre Haand listede sig frem for at modtage Belønningen.

Samme Dag lod den nye Mandarin sin Hushovmester kalde og sagde til ham:

„Om tre Dage vil jeg fejre en stor Fest, hvortil jeg vil indbyde alle Mandarinerne i Omegnen. Paa den Dag vil jeg lade Tchun-

Hiang henrette. Her er Penge til at træffe de nødvendige Forberedelser.“

„Vel,“ svarede Hushovmesteren og bøjede sig ærbødigt.

Han tog Pengene og gik at berede alt til Festen.

Imidlertid ankom I-Toreng til Byen og begav sig til Tchun-Hiangs Hus. Alt var dér øde og forladt, i Uorden og Forfald. Han kaldte den unge Piges Moder ud. Hun genkendte ham ikke, men tog ham for en Tigger.

„Ak!“ sagde hun, „jeg kan intet give Jer. Min Datter har længe siddet i Fængsel; om tre Dage skal hun henrettes, og jeg har haft mange Udgifter at udrede.“

Da I-Toreng hørte dette, blev han forfærdelig bedrøvet.

„Kom hid til mig,“ sagde han.

Hun nærmede sig og betragtede ham opmærksomt.

„Jeg kender Jer ikke,“ sagde hun. „Eders Ansigt minder mig om I-Torengs, men Eders Klæder er en Tiggers.“

„Jeg er I-Toreng,“ sagde han.

Overrasket lod hun Armene falde ned og sukkede:

„Ak! hver Dag har jeg ventet Jer, og min arme Datter ventede Jer ogsaa. Nu er I her, men ak! om et Par Dage vil Tchun-Hiang være død.“

„Hør mig,“ svarede I-Toreng. „Skönt jeg er en elendig Tigger, elsker jeg endnu Tchun-Hiang og vilde gjerne gense hende.“

„Ej!“ udbød Moderen, „det er i Sandhed et stærkt Stykke. I, Tigger som I er, elsker endnu Tchun-Hiang. Men, lad gaa, jeg skal føre Jer til Fængslet og vi vil forsøge at faa hende at se.“

Hun gik i Forvejen og I-Toreng fulgte hende, spillende sin Rolle som Stakkel.

De naaede til Fængslet. Hun bankede paa Porten og kaldte paa Tchun-Hiang. Denne var, bedrøvet og træt, falden i Søvn. Hun vaagnede ved at høre sit Navn nævne og tænkte:

„Hvem kan mon kalde paa mig? Min Moder sagtens, thi hvem anden paa Jorden har jeg?“

Hun saá ud ad Vinduet og opdagede Moderen.

„Moder dog!“ sagde hun, „hvor-

for I kalder saa ivrigt paa mig?
Ak! jeg venter bestandig min
kære I-Toreng; er der kommet
Efterretninger fra ham? Siig
mig i Hast, hvorfor I er saa for-
virret?“

„Ak!“ svarede Moderen græ-
dende; „ja, vi ventede bestandig
I-Toreng, og nu er en Tigger
kommen til mig?“

„Og denne Tigger? Hvad mær-
keligt er der ved ham?“

„Det er I-Toreng, som er bleven
en Tigger. Og her er han.“

Vantro sagde Tchun-Hiang

„Hvorledes? I-Toreng en Tig-
ger, det tror jeg ikke, det er ikke
muligt.“

„Saa se da, saa se da!“ sva-
rede Moderen vredt, i sit Hjærte
opbragt over Datterens Troskab

mod denne I-Toreng, der kom tilbage til dem som Tigger.

I-Toreng viste sig nu ved Vinduet. Tchun-Hiang betragtede ham.

„O!“ udbød hun hulkende, „saa længe siden det er, saa længe siden!“

Ilfærdigt rakte hun sin Haand ud gennem Vinduet, derpaa førte hun sit Ansigt hen til Tremmerne og overlod det til sin Elskers Kys.

Men spottende lagde Moderen sig imellem:

„Sandelig, det er et stærkt Stykke,“ sagde hun; „I skal snart dø, skal for bestandig lukke Eders Øjne for Dagens Lys, og alligevel kysser I en elendig Tigger!“

„Er jeg end en Tigger i Klæde-
dragt,“ svarede I-Toreng opirret,
„har jeg hverken en Tiggers
Aasyn eller Hjærte! Hvor vover
I at fornærme mig saa?“

„Aa, Moder,“
sagde Tchun-
Hiang, „hvorfor
sige disse lidet
høflige Ord til en
Mand som I-To-
reng? Glemmer
I, at Heltene i
gamle Dage ofte
faldt i Ulykke og
bestod haarde
Prøvelser? Skul-
de jeg fornægte
min søde, min
eneste I-Toreng, fordi han er i
Nød? Vær forvisset om, at, selv

...I-Toreng viste
sig nu ved Vin-
duet...

BIBLIOTHECA
REGIA
HAFNIENSIS

om vi i Øjeblikket er elendige, vil vi genfinde Lykken! Nej, nej, Moder, gør, hvad jeg inderligt beder Jer om: gaa hjem til vort Hus, her giver jeg Jer Nøglerne til min Kuffert, tag alle mine Smykker, alle de kostbare Ting, som findes dér, og sælg dem; køb saa for Pengene alt, hvad I-Torng behøver, og indret mit Kammer smukt, at han kan bo dér.“

„Godt,“ svarede den gamle Moder, stadig lidt haanligt, „jeg skal gøre det; men jeg har alligevel ingen Tillid til Eders I-Torng.“

„Kære Ven,“ sagde Tchun-Hiang, henvendt til den unge Mand, „følg med Moder hjem, udhvil Jer godt og styrk Jer. Tænk ikke for meget paa mig;

men eftersom det nu er saa, at jeg skal dø imorgen ved den Fest, som Mandarinen giver, ønsker jeg, at I før min Død skal komme til Vinduet her, at jeg endnu en Gang kan se Eders kære Ansigt.“

„Farvel til imorgen altsaa,“ svarede I-Toreng; „jeg skal sikkerligt komme.“

Og han gik bort i Følge med den misfornøjede Moder, der brummede og trippede hurtigt afsted.

„Give Penge til saadan en Landstryger, hvilken Taabelighed! min Datter fortjener alle sine Ulykker.“

I-Toreng, der stadig spillede sin Rolle som elendig Stakkel og gik med rystende Ben, mumlede ganske sagte for sig selv:

„Idag er I vred paa mig, men imorgen skal vi se, hvad Ansigt I sætter op!“

De traadte ind i Huset, og, adlydende Tchun-Hiangs Ønske, vilde Moderen straks hente de fine Klæder og Smykkerne; men I-Toreng standsede hende.

„Unødigt at sælge dette idag; vi har Tid at vente til imorgen eller i Overmorgen.“

Derpaa gik I-Toreng ind at sove. Næste Morgen, da Moderen bankede paa hans Dør for at vække ham, gnaven over den unge Mands Dovenskab, modtog hun intet Svar. Og da hun aabnede Døren, saá hun, at I-Toreng var forsvunden.

„Aa, hvilken Djævel!“ udbrød hun overrasket. „Ak! ogsaa den

Sorg skal min Datter have sin sidste Levedag. Hvor kan han dog være?”

Men hun søgte ham forgæves alle Vegne.

„Hvis jeg siger dette til Tchun-Hiang,“ tænkte hun, „vil det smerte hende forfærdeligt. Jeg vil fortie hende alt.“

I-Toreng var gaaet for at hente sine Tjenere, der, ligesom han, var forklædte som Tiggere. Han gav dem strænge Ordre for Dagen. Hver fik sin Post anvist udenom Mandarinens Hus.

Imens modtog Mandarinen sine Gæster og førte Forsædet ved det store Festmaal og de andre Forlystelser. Det lykkedes I-To-

reng at skaffe sig Adgang til Paladset og endog nærme sig Mandarinen.

„Jeg er en fattig Mand,“ sagde han, „og jeg er sulten. Giv mig lidt at spise.“

Rasende befalede Mandarinen sine Tjenere at bortjage den Paa-trængende. De puffede til I-Toreng og kastede ham paa Porten.

„Ej, ej!“ mumlede I-Toreng for-tørnet. „Hvilket anmassende Hovmod! Men vent blot! Hovmodet skal blive kuert, jeg skal vise min Magt.“

Omgiven af Glædespiger hengav Mandarinen sig sammen med sine Venner til det vilde Festlag, spiste, drak og sang. Imidlertid kredsede I-Toreng udenom Huset, søgende et eller andet Middel til

„Ak!“ udbød Jong-Tchang, meget forskrækket over hvad han havde læst, „dette er skrevet imod os.“

Og han rakte Papiret til Mandarinen i Nam-Hiong. Da denne havde læst det, spurgte han:

„Hvem har lavet dette?“

„Det har den unge Tigger dér,“ svarede Jong-Tchang, pegende paa I-Toreng.

Men pludselig blev han bange, thi han tænkte paa, hvor mærkeligt det var, at en Tigger havde lavet de Vers. Han rejste sig derfor, sagde, at uopsætlige Forretninger kaldte ham, og trak sig tilbage.

Og grebne af den samme Rædsel gik alle Mandarinerne, en efter en, bort, under forskellige

Paaskud, Nam-Hiongs Mandarin blev ene i Salen, da greb Angsten ogsaa ham og han trak sig tilbage til sit Soveværelse.

Efterhaanden som Mandarinerne listede bort, blev de ved Dørere arresterede af I-Torengs Tjenere i Overensstemmelse med de Befalinger, han havde givet.

„Af hvilken Grund arresterer I os?“ spurgte Mandarinerne.

Tjenerne svarede:

„Vi kender ikke Grunden, vi handler efter Befaling af Kongens Udsending.“

„Kongens Udsending! Hvor er han da?“ spurgte de med bæverende Stemme, blege af Angst.

„Det véd vi ikke,“ sagde Tjenerne; „men han var nylig ved Festen sammen med Eder.“

Da forstod Mandarinerne, at Kongens Udsending maatte være hin Tigger, som havde lavet Digtet.

Men da Tjenerne siden gik til I-Toreng og meddelte ham, hvad de havde gjort, befalede han dem at slippe Mandarinerne fri.

„Kun Mandarinen i Nam-Hiang skal I sikre Jer,“ sagde han.

De gjorde, som han bød, og førte Mandarinen i Fængsel. Derpaa befalede I-Toreng Paladsets Folk at hente Tehun-Hiang, at hun kunde blive dømt. Hun forbavsedes meget over at se dem saa tidligt og spurgte dem, hvorfor de kom.

„Det er Kongens Udsending,

der lader Jer hente," sagde de.
„Han vil dømme Jer.“

Forfærdet stammede hun: „Ak, saa skal jeg da dø!“ Men henvendt til Tjenerne sagde hun:

„Vær barmhjærtige, lad min Moder kalde hid, at jeg kan se hende endnu en Gang, inden jeg dør.“

De rettede sig efter dette Ønske. Og Moderen kom ilende.

„Moder," sagde hun, „nu er min Dødstime kommen. Hvor er dog min Ven, I-Toreng?“

„I-Toreng!“ udbrød Moderen, „jeg véd slet ikke, hvor han er, han var forsvunden fra Huset imorges, og jeg har forgæves søgt ham alle Vegne.“

„Aa, Moder, Moder," sukkede Tchun-Hiang, „I har da behandlet

ham ilde og han er gaaet sin Vej.
I volder mig megen Elende!“

Men Vagten skilte dem nu ad, sigende, at Kongens Udsending ikke kunde vente, til de var færdige med deres Snak, og de slæbte af med Tchun-Hiang. I Afstand fulgte Moderen med, og fyldt af Angst.

Kongens Udsending sad bag Forhængen*. Saasnart Tchun-Hiang var ført ind, begyndte han at irettesætte hende:

„Hvis I ikke elsker Mandarinen,“ sluttede han omsider, „vil I da ialtfald ægte mig, Kongens Udsending?“

---

* Kongens Udsending (Oza) afsiger sine Domme, skjult bag et Forhæng.

Og, idet han gav et Tegn til sine Tjenere, der med dragne Sabler omringede den unge Pige, tilføjede han:

„Hvis I vægrer Jer ved at ægte mig, lader jeg øjeblikkelig Jert Hoved afhugge.“

„Ak!“ udraabte Tchun-Hiang, „hvor ulykkeligt er ikke det arme Folk i dette Land.“

„Hvorledes,“ sagde Konges Udsending, „hvad er det, som er saa ulykkeligt for Folket?“

„Hvad det er?“ sagde hun. „Først Mandarinens Uretfærdighed og dernæst, at I, Kongens Udsending, som skylder de Fortrykte Hjælp og Beskyttelse, straks tænker paa at dødsdømme en stakkels Pige, hvem I attraar. Dette er det, der er sørgeligt for

Folket. Aldrig saå man noget mere ubilligt.“

· Nu henvendte I-Toreng sig til Glædespigerne, der var forblevne i Salen, og sagde:

„Løser de Baand, der binder Tehun-Hiangs Hænder; slid dem over med Eders Tænder.“

De gjorde det og Tehun-Hiang var fri.

„Løft nu Hovedet,“ sagde Kongens Udsending, „og betragt mig.“

„Nej,“ svarede hun, „jeg vil ikke betragte Jer, jeg vil end ikke lytte til Eders Tale; lad mit Le-

Tchung-Hiang
irettesættes af
Kongens Udsen-
ding.

BIBLIOTHECA
REGIA
HAFNIENSIS

geme hugge i mange Stykker, om I vil, men jeg gifter mig ikke med Eder.“

Henrykt tog da I-Toreng sin Ring af og bød en af Pigerne at bringe den til Tchun-Hiang. Hun betragtede Ringen og genkendte den som den, hun i sin Tid havde givet I-Toreng. Hun løftede sine Øjne, kendte sin Elsker, rejste sig op i sin fulde Højde og nærmede sig ham, støttet af Pigerne og skælvende af Bevægelse.

„Ak!“ raabte hun i sin glade Overraskelse, „igaar var min Elsker kun en ussel Tigger, og se, nu er han Kongens Udsending.“

I-Toreng rakte hende Haanden, hun kastede sig i hans Arme, og

saaledes stod de flere Minutter, hulkende af Lykke.

I det samme ilede Moderen, der havde set den smukke Opløsning, til, dansende af Glæde og raabende:

„Eja! Kongens Udsending er vor I-Toreng.“ Dernæst fortsatte hun, henvendt til de Omkringstaaende: „Jeg har aldrig haft nogen Dreng, men min Datter gør mig mere Glæde end en Dreng. Jeg har opdraget hende godt, og hun har været den dydigste og den mest trofaste af Kvinder. Nu er hun derfor en kongelig Udsendings Hustru. Hvilken Lykke! Jeg ønsker Jer alle at faa en Datter som min hellere end Dreng.“

Hun nærmede sig I-Toreng og

bad ham om Tilgivelse for hendes slette Opførsel imod ham den forrige Dag.

„Men vi havde ventet Eder saa længe,“ sagde hun, „og da jeg saa Eder komme som Tigger, uden Magt til at frelse min stakels Datter fra Døden, fortørnedes jeg paa Eder. Nu er alt godt, og jeg beder Eder om Undskyldning.“

„Tchun-Hiang har lidt mere end I,“ svarede I-Toreng, „og har ventet mig med endnu større Utaalmodighed, dog fortørnedes hun aldrig paa mig.“

„O!“ sagde den unge Pige, „min Moder er til Aars, og hun var virkelig fra Sans og Samling over min Sorg og Nød.“

Leende erklærede I-Toreng, at

han af sit ganske Hjærte undskyldte alt og at han kun tænkte paa at være glad. Han gav derpaa Vagten og Kvinderne Befaling til at gaa og vilde trække sig tilbage med Tchung-Hiang til et Værelse, hvor de frit kunde hengive sig til deres Kærlighed. Men den unge Pige modsatte sig denne Plan.

„Først,“ sagde hun, „maa I opfylde Eders Pligt helt ud, øve Retfærdighed mod de Ulykkelige, straffe de Skyldige. Siden vil vi være lykkelige sammen.“

Meget glad over sin Venindes Klogskab føjede I-Toreng sig efter hendes Ønske.

Han lod derpaa Mandarinen i Nam-Hiong komme.

„Fra det Øjeblik; I blev ud-

nævnt til Mandarin i Nam-Hiong,“ sagde Kongens Udsending, „har I udsuget Folket og gjort det ulykkeligt; paa Grund af alt dette dømmer jeg Jer til at sendes til en øde Ø.“

Derpaa lod I-Toreng kalde for sig den Skoledreng, hvis satiriske Digt han i Smug havde lyttet til. Han gav ham Penge og Kager, spurgte ham ud om hans Studier og anbefalede ham at arbejde flittigt. Drengen takkede og forsikrede om sine gode Beslutninger. Paa denne Maade afgjorde I-Toreng alle forhaandenværende Sager med stor Retfærdighed og Klogskab. Og da alt var vel ordnet til almindelig Tilfredshed, rejste han tilbage til

Søul med Tchun-Hiang og hendes Moder.

Han optegnede sine Hændelser i et Skrift, som han overleverede Kongen. Kongen læste det, overrasket og henrykt over Tchun-Hiangs Troskab og udnævnte hende til Tchong-Joll-Puin (Hertuginde). Hun blev nu højtideligt forestillet for I-Torengs Forældre og hendes Bryllup fejredes med stor Pragt. De blev lykkelige og hun skænkede ham tre Sønner og to Døtre.

Kongen sagde, at den Troskab, Tchun-Hiang, en Pige af Folket, havde udvist, var mere fortjenstfuld end de fornemme Pigers Troskab; han ønskede, at den for Fremtiden maatte tjene andre

Kvinder til Mønster og at Mændene i den maatte se som et Symbol paa den Trofasthed, de skyldte Kongen, deres Herre.

